

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

11. ZÁŘÍ 2005

Z obsahu:

Po velkém setkání
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
24. srpna 2005
- strana 2 -

Karin Struck
Svědectví o postoji
k těžké nemoci
- strana 4 -

Maria září v jasů Slunce
8. září - Narození
Panny Marie
- strana 6 -

Odevzdat se Marii
- strana 6 -

**Maria utváří
nového člověka**
K svátku Narození Panny
Marie 8. září
- strana 7 -

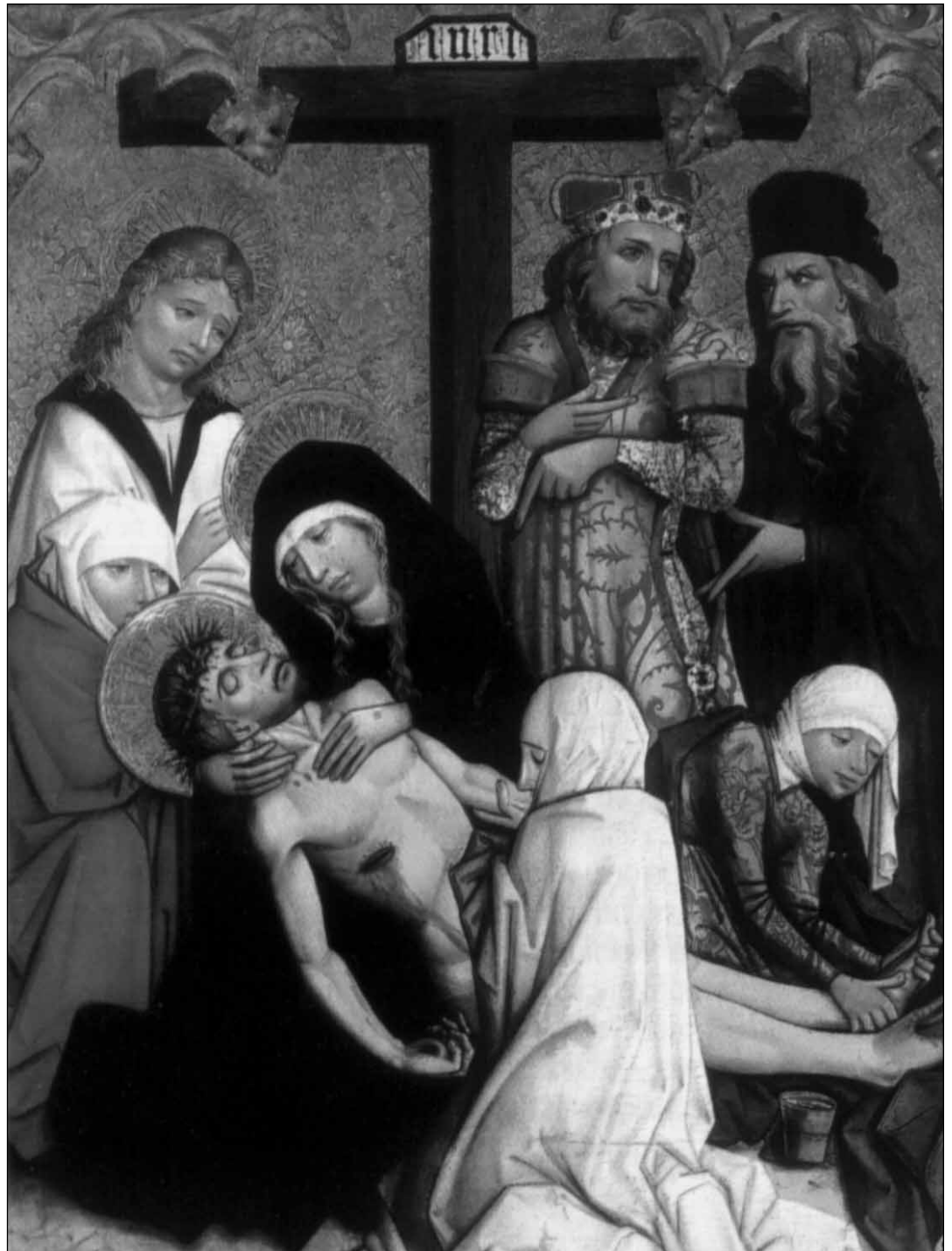
Svátek našeho Pána
14. září - Svátek Povýšení
Svatého Kříže
- strana 8 -

Mater Dolorosa
15. září - památka Panny
Marie Bolestné
- strana 9 -

Světové setkání mládeže
- Kolín 2005
- strana 10 -

Počátky Církve (22)
Mario Galizzi
- strana 16 -

**Výzvy fatimského
poselství (25)**
Četba na pokračování
- strana 18 -

Oplakávání umučeného Krista (r. 1460, Národní muzeum, Krakov)

EDITORIAL

Jako mariánský měsíc slavíme tradičně jarní měsíc máj, ale stejně dobře bychom mohli za opravdu mariánský označit i podzimní měsíc září, kde se scházejí hned tři mariánské svátky. Po svátku Mariina narození následují hned její drahé a historickým vítězstvím křesťanů proslavené jmeniny a hned nato si připomeneme další zdroj její velikosti, trvalého průvodce jejího života – sedmerý meč jako symbol hlubokého vnitřního utrpení. Obrazy nám Bolestnou Matku výmluvně představují s probodeným srdcem, o kterém také víme, že bylo srdce nejčistší a neposkvrněné.

Památku nejčistší, nevině trpící Matky se ocitá v sousedství oslavy svatého Kříže, nástroje a symbolu vykoupení. Není to náhoda. Maria, nevinná a nejčistší ze všech, přispěla k oběti kříže největším podílem. Je jediná z lidí, kdo trpí zcela nevině, a dává tak po boku svého Syna utrpení nový smysl: utrpení, chápané dříve pouze jako trest za hříchy, proměňuje na výkupnou oběť za hříchy světa. Stojí za povšimnutí, že tři ze sedmi mečů, které si s takovou úctou připomíná lidová zbožnost, mají své místo již v růženci zdánlivě zcela opačného charakteru: v růženci radostném. Ostatně, rozjímáme-li o tajemstvích radostného růžence pozorně, můžeme konstatovat, že zcela radostný zůstává v něm jen druhý desátek s Mariiným Magnificat. První měsíce prožívané v postavení „svobodné matky“ a nakonec trapné hledání „porodnice“ pro narození Dítěte ze všech dětí světa nejvíce milovaného, to vše nebylo pro citlivé Mariino srdce jistě nic radostného. O míře Mariina utrpení u paty kříže si pak učiníme přiměřenou představu, až se s ní jednou uvidíme tváří v tvář.

Její vznešené božské mateřství bylo tedy v tomto pozemském životě pro ni zdrojem nikoliv nejvyšších výhod a výsad, ale naopak nejvyšší míry utrpení. Stejně jako sobě ani své Matce Boží Syn

Pokračování na str. 17

Po velkém setkání

Draží bratři a sestry, tak jak to milovaný Jan Pavel II. měl ve zvyku po každé apoštolské pouti, i já bych chtěl dnes spolu s vámi znovu projít dny strávené v Kolíně u příležitosti Světového dne mládeže. Boží Prozřetelnost chtěla, aby moje první apoštolská cesta mimo Itálii vedla do země mého původu a stala se příležitostí k velkému setkání s mládeží světa dvacet let po vzniku Světových dnů mládeže, jak tomu chtěl s prorockou intuicí můj nezapomenutelný předchůdce. Po svém návratu z hloubi srdce děkuji Bohu za dar této pouti, na kterou si uchovávám drahou vzpomínku. Všichni jsme cítili, že to byl Boží dar. Jistě, spolupracovali mnozí, ale nakonec milost tohoto setkání byl dar Nejvyššího, dar Páně. Moje vděčnost se obrací současně ke všem těm, kteří s velkým úsilím a láskou připravili a zorganizovali toto setkání ve všech jeho fázích: na prvním místě kolínskému arcibiskupovi kardinálu Joachimimu Meisnerovi, kardinálu Karlu Lehmannovi, předsedovi biskupské konference, a německým biskupům, se kterými jsem se setkal na konci své návštěvy. Chtěl bych poděkovat znovu civilním úřadům, organizacím a dobrovolníkům, kteří věnovali svůj vklad. Jsem vděčný také všem osobám a společenstvím ve všech částech světa, která přispěla modlitbou, a nemocným, kteří obětovali své utrpení pro zdar tohoto důležitého setkání.

Duchovní objeti se všemi mladými, kteří se účastnili Světového dne mládeže, začalo již od mého příletu na letiště Kolín-Bonn a pokračovalo se stále bohatšími emocemi při plavbě po Rýnu od mola u Rodenkirchenerbrücke až do Kolína v doprovodu pěti jiných lodí s představiteli pěti kontinentů. Sugestivní pak byla zastávka u mola Poller Rheinwiesen, kde již čekaly tisíce a tisíce mladých, se kterými jsem měl první oficiální setkání nazvané příhodně „svátek přijetí“ a které mělo jako motto slova Mudrců *Kde je novorozený král židovský?* (Mt 2,2a). Byli to právě Mudrci, kteří byli „vůdci“ těchto mladých poutníků ke Kristu. Jak významná je okolnost, že toto všechno se událo v období, kdy se blížíme k závěru Roku Eucharistie, který si přál Jan Pavel II.! *Přišli jsme se mu poklonit* – téma setkání pozvalo všechny, aby duchovně následovali Mudrce a uskutečnili spolu s nimi vnitřní cestu obrácení k Emanuelovi, Bohu s námi, abychom ho poznali, setkali se s ním a klaněli se mu, a když jsme se s ním setkali a poklonili se mu, abychom se vrátili a uložili do své duše, do svého nitra světlo jeho radosti.

V Kolíně měli mladí možnost opakovaně prohlubovat tato duchovní témata a cítili se zapálení Duchem Svatým, aby byli svědky Krista, který slíbil, že v Eucharistii zůstane mezi námi reálně přítomen až do konce světa. Vzpomínám si na různé

okamžiky, které jsem měl to potěšení s nimi sdílet, zvláště na vigilii v sobotu večer a na závěrečnou slavnost v neděli. K těchto působivým manifestacím víry se připojily miliony dalších mladých lidí ve všech koutech světa díky prozřetelnostnímu přenosu v rádiu a v televizi.

Ale chtěl bych tu připomenout jedno zvláštní setkání, totiž se seminaristy, mladými muži povoláními k radikálnějšímu následování Krista, Mistra a Pastýře. Chtěl jsem, aby zde byl moment věnovaný zvláště jim, také proto, abych vyzvedl dimenzi povolání typickou pro Světový den mládeže. Nemálo povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu vyklíčilo v těchto dvaceti letech právě během Světových dnů mládeže, privilegovaných příležitostí, ve kterých Duch Svatý dává slyšet své volání.

V kontextu bohatém na naděje kolínských dnů se velmi dobře vyjímá ekumenické setkání s představiteli církví a církevních společenství. Role Německa v ekumenickém dialogu je důležitá ať už kvůli smutné historii rozštěpení, která se z významné části vydává na cestu smíření. Doufám, že dialog jako vzájemná výměna darů a nikoliv pouze slov přispěje nakonec k růstu a zrání oné spořádané a harmonické „symfonie“, kterou je katolická jednota. V této perspektivě představují Světové dny mládeže významnou ekumenickou „laboratoř“.

A jak neoživit s dojetím návštěvu v kolínské synagoze, kde sídlí nejstarší hebrejská komunita v Německu? S židovskými bratry jsem si připomněl Šoah, 60. výročí osvobození nacistických koncentračních táborů. Na tento rok připadá navíc 40. výročí deklarace *Nostra aetate*, která zahájila novou epochu dialogu duchovní solidarity mezi židy a křesťany a také úcty k jiným velkým náboženským tradicím.

Pokračování na str. 18

Postavení dlužníka

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Celý dluh jsem ti odpustil,
když jsi prosil.*

Připoj se dnes k Petrovi, který po poslední lekci potřebuje od Pána bližší vysvětlení. Jedná se o bratrskou lásku a v této věci potřebuješ mnoho objasnění i ty. Pros pokorně nejen o vysvětlení, ale i o dar správného pochopení a praktikování.

Petr se ptá, kolikrát má svému bratru odpustit. Pánova odpověď tě možná překvapí: Není třeba vypočítat to číslo, které slyšíš z jeho úst. Pán tím chce říct, že jeho učedník by vůbec neměl počítat, kolikrát již odpustil. Není žádná hranice, u které by ses mohl zastavit. Odpouštěj bez míry! Pán má pro to velmi pádné důvody. Dostane se ti hned další vysvětlení, proč. Je to totiž jediný způsob, jak můžeš splatit Bohu svůj dluh. Abys tomu lépe porozuměl, předkládá ti Pán velmi výmluvné podobenství.

Pozorně se zaposlouchej, a to s vědomím, že je řeč o tobě.

Jeden služebník se u krále zadlužil a není chopen splatit svůj dluh. Jedná se o částku tak velikou, že zcela přesahuje představivost posluchačů, větší, než je hodnota všeho toho, co služebník ještě má. Ten nešťastník se ocitl na pokraji propasti. Co může dělat v této situaci? Jediné, co ho může ještě zachránit, je královo slitování, proto poslední nadějí je pokorná modlitba: *Padl mu k nohám a na kolenou ho prosil.* Modlitba má všemohoucí vliv na Boží Srdce a dosahuje toho, že Bůh se smilovává.

Král, který ti nejdříve připadal jako velmi přísný, je ve skutečně mnohem velkodušnější, než prosebník mohl očekávat. Prosil o odklad, a král mu odpouští beze zbytku celý dluh. Ten velkodušný panovník si více cení radosti, kterou připravil dlužníkovi a tím i sobě, než nesmírné částky, která bude chybět v jeho pokladně. Jestli tě to udivuje, budeš se divit ještě více, když si uvědomíš, že ti Pán předestřel tvůj vlastní případ.

Jsi to ty, kdo má u svého Krále a Stvořitele nesplacitelný dluh. Dlužíš mu za všechno, co jsi a co máš. Marně bys vymýšlel, čím bys mohl splácet. Nemáš přece k dispozici žádnou hodnotu, která by nebyla od něho. Jediné, co je zcela tvé a čeho jsi schopen sám od sebe, je, že zneužíváš a promarníuješ jeho dary, takže svou nevděčností jen ještě více prohlubuješ svůj nekonečný dluh, o jehož velikosti vůbec nemáš představu.

Ježíšovo výmluvné podobenství však přitom zamlčelo významnou skutečnost, že výši dluhu, který jsme ještě více navršili svou pyšnou hříšností, nevymazal jen tak, ale draze zaplatil, a to svou vlastní Krví. Je připraven uhradit velkodušně jakoukoliv cenu, jen aby ti mohl vrátit radost, pro kterou tě stvořil: radost z podílu na jeho radosti. Jestliže svrchovaný Pán veškerenstva nezná větší radost, než že dává, smilovává se a odpouští, jakou jinou radost bys chtěl ještě hledat?

Právě na tuto skutečnost upozorňuje Pán důrazně v závěru svého podobenství. Tragédie omilostněného dlužníka, o kterém je zde řeč, spočívá v tom, že vůbec nepochopil a nedocenil dosah králova daru. Váží si méně jeho dobroty a štědrosti než těch několika grošů, kvůli kterým se hrdluje se svým spoluslužebníkem. Jestliže srdce ztvrdne chamtivostí, nevráživostí a sobectvím, není už schopné ani soucitu ani radosti. K čemu je mu Boží odpuštění, když už není způsobilé mít podíl na té radosti, která je podstatou Božího života?

Právě tím, že se učíš odpouštět bez míry, přibližuješ se k jeho obrazu a otevíráš se autentické Boží radosti. Sobecký sebeklam je při tom největší překážkou. Čím více podceňujeme ten nesmírný dluh, který máme stále vůči Bohu, tím obludnější se nám jeví ty nepatrné dlužky, které chceme neúprosně vymáhat od svých spolubližních. Jestliže odpouštíš, ale chováš při tom pocit, že na tom tratíš, odpouštíš pouze „z rozumu“, nikoliv *ze srdce*, jako to dělá Bůh a jak ti v tvém vlastním zájmu radí Ježíš.

Začni se cvičit v odpouštění tím, že budeš odpouštět těm, kteří ti vlastně nic nedluží. Odpouštěj mladším jejich mládí, starým jejich stáří, nešikovným jejich neohrabanost, silnějším jejich sílu a slabším jejich slabost, bohatším jejich jmění a chudým jejich bídu, která tě někdy obtěžuje. Všem, kteří jsou jiní než ty, odpouštěj tu jejich nepřijemnou a někdy přímo provokující odlišnost.

Pak začni odpouštět těm, od kterých ses nedočkal ocenění, jaké jsi očekával, kteří neuhádli tvoje myšlenky a neplní ti tvoje nevyřčená přání. Zkus odpustit i těm, kteří ti nevědomky způsobili bolest, a zapomeň na to, že o tom měli vědět. Připravíš se tak na to, abys už předem odpustil i těm, kteří tě zraní úmyslně.

Všechno to, co se ti zdá neodpuštělné, přednes nyní Ježíši a zeptej se ho, co by dělal na tvém místě. Jestliže ti hned neodpoví, dává ti čas k tomu, aby ses nejdříve rozpomněl na to, co už udělal: Ačkoliv od věč-

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 27,30–28,7

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpustí krivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, (vzpomeň) na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevrážit na bližního, (vzpomeň) na smlouvu s Nejvyšším a odpust' vinu!

2. čtení – Řím 14,7–9

Bratři! Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Evangelium – Mt 18,21–35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíce sedmkrát?” Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíce sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.‘ A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který

Pokračování na str. 18

nosti věděl, jak ho budeš urážet a zraňovat, přece tě stvořil, abys měl účast na jeho lásce i jeho radosti. Odpustil ti a zemřel za tebe dříve, než jsi zhřešil. Nesmírná břemena všech lidských dluhů dovlekl až na sám vrchol hory. *Nejedná s námi podle našich hříchů, ani nám neodplácí podle našich vin. Jak vysoko je nebe nad zemí, tak velká je jeho láska k těm, kdo se ho bojí.*⁽¹⁾

Stačí ti to?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 103

Karin Struck

Všechno má nevyčerpatelný smysl Působivé svědectví o postoji k těžké nemoci

V mladých letech oslavovaná autorka bestsellerů upadla u médií do nemilosti, protože napsala román, ve kterém se postavila proti potratům. Začala pro ni cesta utrpení, které před dvěma lety vyvrcholilo diagnózou: rakovina. Přinášíme výťah z jejího televizního rozhovoru.

Když jsem před dvěma roky obdržela diagnózu: rakovina, neměla jsem zpočátku nejmenší chuť k životu. Pro svou knihu *Vídím ve snu své dítě* jsem byla dokonale vyobcována. Jeden novinář ze *Süddeutsche Zeitung* mi jednou řekl, že je to trapné, že jsem se tak angažovala proti potratům, že bych si měla změnit jméno. Pak se ještě další lidé vyjádřili, že jsem se stala pravicově radikální, protože jsem se angažovala proti potratům. Já, pravicový radikál! Já, která mám čtyři děti od čtyř různých mužů!

Byla jsem z lidí rozčarovaná. Nejdříve mě oslavovali. Nabídky k sňatku... Režiséři prohlášovali, že mě milují, protože si přečetli jednu moji knihu... *Der Spiegel*, *Der Stern*, *Die Welt* posílaly telegramy, zda pro ně nechci něco napsat. Všichni stáli při mně. A pak najednou – ocitla jsem se v tunelu, kde slyším jen svou vlastní ozvěnu.

Kvůli tomu všemu jsem se velice soužila. Jak mě mohli lidé tak opustit! Všechno se zhroutilo. I finančně. Své knihy jsem sice nelitovala, ale následky mě velice trápily. Navzdory několika přátelům jsem se stále více stahovala. Tento moment sehrál jistě svou roli při mém onemocnění. Neměla jsem vůbec chuť k životu. To neznamená, že bych chtěla se sebou skoncovat. Byla jsem životem unavená, unavená z bojů, z vyobcování.

Prožít Boží blízkost

Zpočátku byla diagnóza rakoviny ten nejhorší šok mého života. Připadala mi jako trest. Ptala jsem se Boha: Co jsem porušila? V průběhu posledních dvou let

se však můj postoj změnil. Bylo mi jasné, že tato nemoc je především zkouškou, a na druhé straně – pro mnohé se to může jevit jako paradox – také milostí.

V té době jsem se změnila, svým způsobem jsem se přiblížila k Bohu jako nikdy předtím. Za bezesných nocí jsem to vyjadřovala takto: „Ježíši, dotýkám se tvého šatu.“ Bez této nemoci, která mě staví na hranici smrtelné úzkosti, nikdy bych neměla tuto zkušenost Boží blízkosti. Jsem v situaci, ve které se nic nemění kromě toho, že přicházím blíže k Bohu. Jinak bych se zbláznila, zhroutila. Snad pak člověk žádá strašné věci, jako je eutanazie.

Dějí se zázraky

Když však stojíme u Boha a díváme se na nemoc jako na tajemství, které má co do činění s Bohem, pak se začnou dít obdivuhodné věci. Já mám například už dávno těžké bolesti. Pak se doveču do kostela Ducha Svatého zde v Mnichově, jako bych šla domů. A pak je v Bibli

Karin

ten obdivuhodný obraz, jak jednoho nesou andělé. Překvapivě mi pomáhají i věci, že přece jen dojdou domů. A tak prožívám mnoho malých zázraků, takže si vlastně nemůžu stěžovat.

Přirozeně jsou také chvíle, kdy bolesti a záchvaty jsou tak silné, že si stěžuji a říkám: „Bože, já už to nevydržím. Proč já? Proč mi to děláš? Já už to nevydržím, já nechci!“ V takových okamžicích se také dějí malé zázraky. Cítím pak, že Bůh čeká, abychom s ním zápasili jako Jakub, abychom od něho něco žádali. Zda to potom dostaneme, to je už něco jiného. Protože: Buď vůle tvá.

Kdo je těžce nemocný, měl by se dát do hledání, měl by se zhroutit do důvěry v Boha. Jenže to nejde tak rychle. Trvá to – je to proces. Důvěra v Boha roste se zkouškou utrpení a nemoci – bez vlastního přičinění, když se člověk nestaví proti a když se nevystavuje pokušení. Myslím na krysaře, ti říkají, že utrpení je zbytečné, že jsou tabletky. Nebo neseriózní lidé, kteří jsou ve spojení se zlými mocnostmi.

Karin

Upni se na Boha!

Je to tak, jak říká papež, Ježíš z kříže nesestoupil, proto ani on se nevzdává svého úřadu. To není masochismus, jak mi podouvají, protože neberu žádné těžké prostředky proti bolesti, abych si udržela jasnou hlavu. Když pak řeknu, že musím poznat náboženskou dimenzi svých bolestí, nechťejí mnozí tuto výpověď přijímat.

Trpícím bych však chtěla říct: Když v noci prožíváme propasti, když se bolest vyhrotí a nepomáhají ani léky, měli bychom se pokusit o spojení s Bohem. Tady mi velice pomáhá rada řeholníků: Každou hodinu rozjímat vnitřně o jedné Boží vlastnosti: Bůh je věčný, On je Bůh lásky... To mě někdy velice pozvedne. Pak nemá bolest žádnou moc – neuvěřitelně! Pak pomyslím: I tuto noc jsi znovu přestála.

Často se cítím blízko lidem, které vůbec neznám. Pak si pomyslím: Bože, jaká utrpení jsou na světě! Lidé, kterým mina utrhla ruku, lidé, kteří trpí chronickými bolestmi, které není možno odstranit. Lidé s neuvěřitelným duševním utrpením... Se všemi těmi se cítím v posledních dvou letech nezvykle spojena. Při všech stížnostech, které stále mám, utrpení je také velký zisk.

Když o tom přemýšlím, konstatuji: Všechno má smysl, který je nevyčerpatelný.

Nechtěla bych měnit s osobou, kterou jsem byla ještě před deseti lety a která tyto dimenze vůbec nebrala na zřetel. Nechtěla bych být bestsellerovou autorkou, kterou jsem byla.

Jako dítě evangelička

Jako dítě jsem byla evangelička. Moje konverze ke katolicismu má co do činění s nemocí a utrpením. V roce 1974 jsem měla těžkou autonehodu. Můj šestiletý syn byl těžce zraněn. Pak došlo ještě k chybě a hrozila mu ztráta nohy. Pro matku je to něco strašného.

Proroctví sv. Neila

Většinu času jsem trávila u syna v nemocnici. Když jsem však byla jednu noc doma a zase jsem se ocitla na lůžku, prosila jsem vroucně Matku Boží: „Prosím tě, zachraň nohu mého dítěte!“ – a to jako protestantka. Nyní je noha zachráněna. Je to zázrak, že je zase zdravá. Tak začala moje konverze.

Pak k tomu přistoupilo, že se řada statečných katolíků začala zasazovat za právo na život. To na mě opravdu zapůsobilo. Určitou roli sehrál i vývoj v evangelické církvi: změna bohoslužby na službu člověku. Vzpomínám si na jednu půlnoční bohoslužbu o Vánocích. Šla jsem tam se svou dcerou v radostném očekávání. Kostel byl plný do posledního místa. A bohoslužba začala četbou básně Tucholského. Kdyby to byl jeden citát v kázání! Ale já jsem musela nadávat. Zde se konalo představení, jen aby lidé přišli. A tehdy jsem již byla definitivně katolická.

Církev utrpení nepotlačuje

Je mi jasné, že hlavním důvodem mého obrácení ke katolické církvi bylo to, že katolická církev je jediná instance, která utrpení nezamlouvá. To jsem si uvědomila v souvislosti se spory o právo na život. Argumentace, která se tehdy objevila, že dítě s Downovým syndromem je možné utratit, protože tím se ušetří strašný život, mnou otřásla. A proto jsem hledala víru, která toto utrpení nedegraduje.

Ještě před mým přestupem ke katolické církvi jsem lidem říkala: Může se ti narodit zcela zdravé dítě. Všechno je u něho v pořádku. Duševně je na výši. A ve třech letech ho postihne nehoda a je mrzáčkem upoutaným na vozík. Co uděláš? Zabiješ ho? Katolická víra, tato tisíciletá tradice byla pak stále více mou oporou. Žádná jiná instituce, jen katolická církev staví tuto situaci takovou, jaká skutečně je. Všechno ostatní směřuje – když to domyslíme do konce

Svatý Neilus žil nejdříve jako prefekt v Konstantinopoli a pak od roku 390 jako poustevník na Sinaji. Předpověďel o naší době:

„Uprostřed XX. století, když už se přiblíží doba Antikrista, zatemní se lidský rozum pro tělesné smýšlení. Tato doba se bude vyznačovat znevažováním Božích příkázání a pohrdáním lidskou důstojností. Muže a ženy nebude možno rozeznat pro hanebnou svůdnost jejich odívání a úpravu vlasů. Rodiče a starší lidé nebudou požívat úctu. Láska zmizí. Křesťanští pastýři, biskupové a kněží zvlažní a budou neschopní rozlišovat falešnou cestu od pravé. Změní se církevní tradice a mravní zákony. Lidé nebudou mít skromnost a všude zavládne nestřídmost v jídle a pití, chamtivost..., luxus, nevěra, homosexualita, teror a vraždy..., lidé té doby nebudou mít žádné výčitky svědomí.

Běda křesťanům, kteří ztratí víru, protože nebude nikoho, kdo by jim ukázal světlo pravdy. Těch několik věrných se stáhne ze světa na svatá místa, kde najdou útočiště. Všude budou narážet na překážky.

V tu dobu budou lidé schopni mluvit z jednoho konce světa na druhý, budou létat ve vzduchu jako ptáci a nořit se v oceánu jako ryby. Až k tomu dojde, budou tito ubožáci trávit život v pohodlí a nebudou mít tušení, že je to všechno Satanova lest. On je tak svede, že ztratí víru v existenci Boha.“

-sks- 36/2003

– k totalitnímu smýšlení. Bohatství katolické církve je nesrovnatelné, nevyčerpatelné. V jádru je nezničitelné. Stojím před ním jako malá myška.

Dějí se zázraky

Velká milost nemoci spočívá v tom, že mohu prožívat, že mě může spojit s Bohem, s Ježíšem, s trpícími lidmi, s lidstvem – ať je jakkoliv těžká. A že jsem se nesesypala a nestala se zastáncem eutanazie. I v těch nejhorších nocích, ve kterých jsem sotva lezla a už jsem myslela, že to nevydržím, nenastal ani okamžik, kdy bych myslela na to, že bych teď chtěla mít pilulku, která by ukončila můj život. Za to jsem vděčná.

Jednat s umírajícími s láskou

Protože jsem si neopatřila manžela a žádnou péči pro případ, že budu zcela odkázána na druhé, měla jsem ještě před nějakým časem strach. Zaměstnávala mě otázka: Co potom se mnou bude? Byla to spíše úzkost: Má pak člověk kolem sebe láskyplné lidi? Tehdy mě navštívil jeden člověk z hospice. A to mě uklidnilo. Protože tam se zachá-

zí s umírajícími s láskou. V této myšlence nacházím velkou útěchu: ve chvíli, kdy člověk musí umřít, Bůh mu pošle člověka, který je tak laskavý, že všechno je snadné. Někdo, kdo mě drží za ruku, kdo mi setře pot z čela, aby zmírnil mé bolesti. I ve smrti je život smysluplný.

Zápasit s Bohem

Před několika měsíci jsem poprvé četla místo ve 20. kapitole 2. knihy královské. Jedná se o krále Chizkiáše, který byl těžce nemocný. Protože se mluví o vředech, mohlo se jednat o rakovinu. Bůh mu posílá proroka Izaiáše, aby mu sdělil, že nyní musí umřít. A stane se něco překvapujícího: Chizkiáš bojuje s Bohem, pláče a prosí Boha, aby ještě nemusel zemřít. A pak se stanou tři věci: Král se obrátí ke stěně (to by mohlo znamenat, že všechno ostatní kromě Boha vymazal), vyzývá snažně Boha a pláče.

Říká, téměř jako argument, že mu Bůh musí ještě dopřát života, následující: Já jsem žil vždy bohulibě. To je podobné, jak kdybych já nyní řekla: Dvacet let jsem se zasazovala o prá-

vo na život nenarozených, dej mi ještě čas pro život, zasloužím si to! V prvním okamžiku jsem si pomyslela: Ten je ale zaslepený! To Bůh jistě nevyslyší. Ale Bůh na to reaguje: Prorok Izaiáš se vrací zpět a sděluje králi, že mu Bůh daruje ještě 15 let života. Začala jsem počítat: 57 a 15, byl by to věk pro mne?

To tedy znamená: Můžeme s Bohem zápasit, můžeme ho naléhavě prosit, přičemž na konci musí vždy být: Buď vůle tvá. Ale mohu ho naléhavě prosit: Daruj mi ještě čas života. A to já také dělám.

Být připraven

U mne je všechno zcela otevřené. Při pokročilém procesu nemoci nevím v podstatě nic. Lékaři se vymlouvají. Pak se mohu spolehnout jen na Boha. Musím být připravena – jako panny – jít Ježíši vstříc. A to jsem se učila jen tak živořit, plýtvat časem pod heslem: já žiji věčně, ale to už mám za sebou. Těžká nemoc mě jednoduše naučila, že musíme být připraveni jako panny.

Jedna věc z Nového zákona mě velice zaujala: je to příběh ženy trpící krvotokem, která se dotkla Ježíšova roucha a byla uzdravena. To jsem si vzala do hlavy: „Ježíši, dovol mi, abych se dotkla tvého roucha, a budu uzdravena!“ To neznamená, že nádor musí být zítra pryč. Znamená to také, že mohu v pokoji zemřít – a pak budu uzdravena. My nevíme, co to znamená – být uzdraven.

Jedno bych si každopádně přála: abych nikdy neztratila víru. Když se dotknu Ježíšova roucha, všechno je v pořádku.

* * *

Text je redakčně upravené pojetí rozhovoru, který se uskutečnil na K-TV. Videokazetu se záznamem rozhovoru je možno objednat na adrese info@k-tv.at.

K-TV je možno najít na satelitu Astra-Digital

Pramen: Vision 2000 - 3/2005

Přeložil Iš-

Maria září v jasu Slunce

V průběhu církevního roku se jen třikrát slaví svátek narození. Je to narození Božího Syna a narození dvou jeho předchůdců, kteří mají v dějinách spásy nesrovnatelný význam: je to narození Panny Marie, Matky Boží, a narození posledního proroka Starého zákona - Jana Křtitele.

Protože liturgie Církve je mírou pro křesťanskou modlitbu a je směrodatným měřítkem křesťanské víry, zaslouží si dnešní liturgické texty naši důkladnou pozornost.

V úvodní antifoně se praví: „...z ní (z Panny Marie) nám vzešlo Slunce spravedlnosti, Kristus, náš Bůh.“ A v prefaci se zpívá: „V ní zazářily červánky vykoupění, ona nám porodila Krista, Slunce spravedlnosti.“ Závěrečná modlitba nazývá Marii ještě jednou „červánky spásy“.

To nejsou jen okrasná rčení, nýbrž máme zde co do činění s prastarou symbolickou řečí křesťanské církevní liturgie.

Maria je nazývána „červánky“, protože to, co je a co má, má skrze Krista, „Slunce“, na kterého poukazuje, protože ho

ohlašuje podobně Jan Křtitel, jehož narození se slaví o letním slunovratu, tedy v den, od kterého začíná denního světla ubývat: „Já se musím zmenšovat, aby On rostl!“

Maria jako „červánky“ a „svatý předchůdce“ (srov. modlitbu nad dary 24. 6.) poukazují na slavnost Kristova narození, který se slaví o zimním slunovratu, od kterého slunečního světla opět přibývá.

Maria jako „ranní červánky“ poukazuje nejen na první příchod „Slunce“ - Krista na svět, nýbrž poukazuje rovněž na červánky velikonočního rána a konečně na dovršení dějin spásy, na opětovný příchod Krista k poslednímu soudu. Proto je v dnešní závěrečné modlitbě nazvána „znamením naděje pro celý svět“.

„Pověz, kdo je ta, která vychází přede dnem, která stojí nad ránem jako červánky? Přichází z dále ozdobená měsícem a hvězdami a vyvýšena slunečním jasem. - Záříš v jasu slunce, Maria, jasná a čistá. Z tvého mílého Slunce vychází všechen tvůj

jas. Tímto leskem ctností jsme vyšli ze stínu smrti k pravému světlu!“ (GL 588, 1,3)

A Druhý vatikánský koncil vysvětluje: „Ve své mateřské lásce se (Maria) stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti. Proto je blahoslavená Panna vzývána v Církvi jako přímlykyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice“ (LG 62).

Maria, „ranní červánky“, ohlašuje jakožto Matka Boží jako žádný prorok či evangelista naléhavým a výrazným způso-

bem Božího Syna, kterého křesťané od nejstarších dob nazývají „Slunce“ v protikladu k uctívání slunce v přírodním náboženství a v protikladu k dnešnímu panteismu a sebeoslavě i beznaději lidí všech dob.

Maria, „ranní červánky“, nám připomíná biblickou zprávu o stvoření, význam orientace našich chrámů a křesťanských hrobů směrem na východ. Ranní červánky nám připomínají, že člověk odpovídá jen tehdy své důstojnosti a svému povolání, když je jako „ranní červánky“ připraven odrážet sluneční světlo, snad tak, jak to zbožný vlámský básník a malíř Felix Timmermans vyjádřil slovy: „Ve svém umění jsem nechtěl vyjadřovat nic jiného než obdiv nad životem. Obdiv navzdory všemu: navzdory tragice, navzdory temnotě, navzdory naší malosti a ubohosti. Obdiv pro život, pro přírodu, pro člověka v zrození, růstu, zápasu, lásce a umění. Ve všem se třeptá odlesk Boha. Obdivovat a děkovat. Jsem rád, že mě Bůh vdechl na tento svět. Nic víc jsem nechtěl než popsat tuto radost. Chci věřit, že mi bylo porozuměno!“

Z -sks- 36/2003
přeložil -lš-

Franz Jetschgo

Odevzdat se Marii

Maria se zcela obětovala spolu s obětí svého Syna. V litanii je proto krásně nazvána - „Vznešený kalich sebeobětování“⁽¹⁾

Arnold Bonneval říká: „Kristova a Mariina vůle byly na Golgotě zcela jedno. Oba přinášeli spolu celopal, ona v krvi svého srdce a on v krvi svého těla.“

Naše doba vyžaduje plné nasazení, vyžaduje úplnou oddanost Kristu. Kristus musí mít možnost zcela nakládat se svými, zvláště s kněžími.

Potřebujeme křesťany dnešní doby, kteří by tuto Matku a Vychovatelku, Služebnici Pá-

ně následovali a vytrvali až do Kalvárie.

Potřebujeme především kněze, kteří by ve svém „Adsum“ z kněžského svěcení vytrvali, pokud to bude vůle Boží, až do mučednictví; jsou přece povoláni k tomu, aby byli Kristovými služebníky. Mají co nejdůsledněji uskutečňovat to, co říká Paul Claudel: „Zbav se všeho, všechno odhod', všechno dej pryč, abys všechno obdržel.“

Kdo se odevzdá Kristu bezvýhradně jako Maria, kdo se mu dá zcela k dispozici, bude nakonec vítězný jako jeho Pán a Mistr.

Svatý Jeroným to vyjadřuje takto: „Kdo se odevzdal Kristu, může zemřít, ale nemůže být přemožen! Proto křesťané a především kněží musí žít stále více v oddanosti JEMU, který zemřel a vstal z mrtvých; je nezbytné dívat se na překrásný Mariin vzor a prosit o pomoc k takovému sebeodevzdání.“

Již Pius X. řekl: „Maria, vznešená Společnice Ježíše od Nazareta až po Kalvárii, byla více než kdokoliv jiný zasvěcena do tajemství Božského Srdce Ježíšo-

va. Proto může také neúčinněji pomáhat, pokud jde o to, dospět k poznání Ježíšovy lásky.

K jaké odevzdanosti vede Maria své děti, když se od ní nechají vychovávat jako od matky!“

Svatá Kateřina Sienská napsala papeži Urbanu VI.: „Mám touhu prolít v Církvi krev svého života a obětovat pro ni morek svých kostí.“

⁽¹⁾ Jiný překlad invocace *Vas insignie devotionis* (devotio - oddanost, obět); český překlad jde poněkud jiným směrem: *Vzore pravé zbožnosti*

Z -sks- 36/2003
přeložil -lš-

Maria utváří nového člověka

K svátku Narození Panny Marie 8. září

Svatý Pavel nás vyzývá: *Oblečte se v nového člověka! A hned to vysvětluje: *Oblečte se v Ježíše Krista! Kristus je nový člověk, stejný včera, dnes i navěky. Člověku je uloženo, aby se připodobnil Kristu. Maria je „nejdokonalejší nápodoba Krista“, a proto je z vykoupeného lidstva nejdokonalejším obrazem Krista a „odlesk jeho slávy“. Byla jí přidělena nejčestnější úloha formovat v nás nového člověka spojeného s Bohem. To se děje trojím způsobem:**

1. Mocí jejího strhujícího příkladu

V Marii máme před sebou nejkrásnější lidský život, bohatě naplněný milostí a utvářený vnitřním osobním splynutím s věčnými Božími úradky. Posláním tohoto života bylo: tichá, radostná služba. Její velikost spočívá v pravé odpovědi na Boží lásku, v bezvýhradném nasazení pro dílo jejího Syna. Její krásou bylo její panenství. Je drahocenným základem, na kterém mohl Bůh vybudovat svůj stánek a v něm přebývat. Maria mohla říct:

Celá moje cesta jsi Ty.

Všechn můj počátek jsi Ty.

Celé mé nehlubší nitro tíhne k Tobě.

Není nic jiného, co bych hledala, nic na nebi ani zde kromě Tebe.

I náš život se musí vyznačovat životným vztahem k Bohu. Sloužit Bohu a lidem – to je šlechetná vznešenost našeho křesťanství, naše sláva. V tichosti a skrytosti musíme předestřít Duchu Svatému pergamen své duše. On na něm bude zapisovat jako originál naše oběti a skutky, které budou přečteny až v den slávy. Proto pečuj o svůj neporušený základ, protože jen tehdy se u nás Bůh cítí dobře a jsme pro něho „libá vůně“. Zůstáváme tak v Kristu, ve skrytosti jeho božského synovství.

Usilujme jako Maria o čistý, jasný pohled na Boha, o ryzí dětskou duši, která se chce líbit jen Bohu podle hesla: Mlčet – obětovat se – vesele sloužit Bohu! To abychom si uchovávali jemnost svědomí, aby se i skrytá hnutí našeho srdce ob-

racela k Bohu, abychom měli pro každé Boží volání jemný a vytříbený sluch a zachovávali čistotu a svatost v myšlení, chtění a jednání. Jen tak budeme vrůstat do Krista a vyzářovat ho svým bytím i svým bohu libým konáním.

2. Mocí své péče a přimluvy

Maria nám může a chce pomáhat, abychom se stali podobnější jejímu Synu. Ona je Prostřednicí všech milostí. Milostí je nejen božský život, který jsme přijali ve křtu, také růst je milost, je to Boží dar, který nám Bůh dává skrze Marii. Zprostředkovat, rozdělovat, to je její blažený úkol v nebi.

Ale nesmíme si tento její úrad falešně vysvětlovat. Není tomu tak, že chodí za námi s plnými rukama milostí, jako když svatá Alžběta s rukama plnými darů chodila za chudými, aby je osobně obdarovala. Neboť jen Bůh je dárce všeho dobra, od něho pochází každý dokonalý dar. A je jen jeden prostředník mezi Bohem a člověkem, Ježíš Kristus. Co tedy dělá Matka? Stojí ve svém „postoji z Magnificat“ před Boží tváří, září láskou a vděčností, blažená důvěrou, že její Syn nikomu neodmítne jeho prosbu. V Bohu vidí jediným pohledem potřeby svých dětí, jejich slabosti, jejich zápasy, jejich nebezpečí, jejich skleslost. Ale dívá se jen na Boha, a její patření je ustavičnou prosbou plnou důvěry, všemohoucí přimluvou za své děti. Ona se jako nikdo jiný v nebi tak dotýká Božího Srdce, že nám dává všechno, co je nám potřebné ke spáse.

Stále platí: *To je Boží vůle, vaše posvěcení.* Bůh nás povolal ke svatosti, každého z nás. Můžeme to dílo sabotovat svou vlastní libovůlí. Máme však jednat podle Boží vůle. Ten, kdo nejvíce působí na díle našeho posvěcení, je Duch Svatý. Bez něho nemůžeme nic dělat.

Maria je drahocenná Nádoba Ducha Svatého. Kdo se jí odevzdá, zažije vedení Duchem Svatým. Sv. Grignon říká: „Když Duch Svatý najde Marii v některé duši, vstoupí tam se svou plností. Sdělí se této duši v takové míře, jako by zaujímala místo jeho snoubenky.“ Naše zrození v Kristu se uskutečňuje v Marii skrze Ducha Svatého. Mariino prostřednictví směřuje k tomu, aby nás učinila podobnými Kristu, aby nám vtiskla rys za rysem Kristovu tvář.

3. Mocí své lásky

Kdo má místo v srdci královny, nachází zalíbení i u krále. Mariino srdce je otevřeno pro nás všechny a objímá nás mateřskou láskou. Proto přistu-

pujeme s důvěrou k jejímu trůnu a doporučujeme jí svou životní a duchovní nouzi, své starosti i radosti. Říkáme jí se sv. Františkem Saleským:

„Ó Maria, kdybys byla jen matkou, věděl bych sice, že mi chceš pomoci, ale nevěděl bych, zda mi můžeš pomoci. Kdybys byla jen královnou, věděl bych, že mi můžeš pomoci, ale nevěděl bych, zda mi pomoci chceš. A protože jsi Matkou a Královnou, vím, že mi můžeš a také chceš pomáhat.“

Jak velká byla Mariina láska zde na zemi! Protože pokorně vstoupila do Božího plánu spásy, stala se Matkou jeho Syna. Protože denně vrůstala do Krista, stala se pro nás vzorem připodobnění Kristu.

Jaká je to korunovace jejího sebeodevzdání, když je zcela sjednocena s Kristem, může být důvěrníci jeho myšlenek a úradků. Ne nadarmo ji hlas lidu velebí: *Blahoslavený klín, který tebe nosil, a prsy, kterých jsi požíval!* Jen čistá láska, ke všem Božím vnuknutím a jeho vedení odpovídající „Ano!“, může přijmout takovou důstojnost. Bůh se daruje duchovně všem lidem, kteří staví svůj život do služeb jeho vykupitelského díla. Ti zakusí blažené objetí jeho lásky.

Čemu se někdo otevírá, po tom také dychtí. Eva se stala matkou ochuravění, Maria Matkou Krista. V něm Bůh obnovil svět, ba co více – zbožstil ho. Když odporujeme milosti, sejeme a sklízíme smrt. Spolupracujeme-li však s milostí, sestupuje na nás Boží sláva. Jsme pak jako Maria plní dobroty a odpuštění. Žehnáme tam, kde nám činí zlo. Milost, která se v nás stala účinnou, proměňuje tise naše okolí. Každý, kdo s námi přijde do styku, cítí, že stojíme za svou Královnou Matkou. A z ušlechtilosti našeho mluvení a konání usuzuje na náš mariánský postoj.

Z -sks- 36/2003
přeložil -lš-

Murilo: Dítě Maria a sv. Anna

Svátek našeho Pána

Historický podnět k dnešnímu svátku je vztyčení Kříže, který Peršané unesli a který římský císař Heraklios přinesl zpět do Jeruzaléma, aby zde vztyčil „dřevo“, na kterém Ježíš obětoval svůj život za spásu světa. Jako na Velký pátek směřuje naše úcta ke Kříži k samotnému Ukřižovanému. 14. září je „svátek našeho Pána“, a pokud připadne na neděli, má přednost.

Sporné znamení (Lk 2,34)

Tak zní řecký text tohoto verše a stařec Simeon tím míní Dítě, které Maria přinesla do chrámu. Toto „Znamení“, vepsané Bohem do dějin, bude narážet na odpor již jako Hlasatel evangelia a tím spíše jako Mesiáš na kříži. Pro pohany bláznovství (1 Kor 1,23), na které budou reagovat nepochopením, kroucením hlavy a pohrdavým posměchem. Tak je nejstarším zobrazením Golgoty v Palatinu výsměch z kříže: postava s oslí hlavou zatížená křížem a před ní modlící se křesťan a nápis: „Alexamenos se modlí k Bohu.“ To, co římský pouliční výrostek kdysi nakreslil na zeď, pokračuje dále v tisícerych variantách, v obrazech, knihách, divadlech a filmech. Ale nikoliv jako nespoutaný smích nad něčím doopravdy komickým, spíše jako hanlivý výsměch, který vytéká ze stoky: „Svět má zálibu v tom, že to, co září, očerňuje, a to, co je vznešené, strhává do prachu“ (Schiller).

MOJE ZÁVĚŤ!

Málo zvažujeme veliký význam duše, která se musí objevit před nekonečným majestátem Boha Soudece! I svatí, ačkoliv dosáhli tak vysokého stupně svatosti, byli na několik okamžiků před věčnou Vznešeností pozdrzeni pro některé věci, které se zdravému oku jeví, jako by nebyly nic. Každá duše musí působit podle darů, které obdržela od Pána.

Moji bratři, předávám vám tuto závěť: Kříž, Eucharistii, Neposkvrněné Srdce Panny Marie a duše, které mají být zachráněny.

Pater Pio

Kříž - naše sláva (Gal 6,14)

Bez ohledu na soptící smечku, která od dob Kalvárie prochází všemi časy, *chlubíme se křížem našeho Pána Ježíše Krista. Syn člověka musí být povýšen od země* (Jan 3,14), musí jako Prostředník mezi nebem a zemí naplnit dílo smíření, aby pak byl *povýšen nade všechno* (Fil 2,9) do slávy svého Otce. Na kříži ztělesňuje lásku, která *všechno snáší* (1 Kor 13,7), a raději umírá, než aby usmrcovala; je to ona trpělivá Snášenlivost, která každého člověka dobrotivě přijímá takového, jaký je. Za všechny prolévá Ježíš *Krev smlouvy* (Mk 14,24).

Strom života

„Ze stromu Kříže vzešel život“ (preface). Proto vidíme v onom tajemném „stromu života“ uprostřed ráje předobraz Kříže našeho Spasitele. Když Hospodin vyháněl prarodiče, řekl: *Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky* (Gn 3,22). Věčný život nemůže člověk uchvátit z vlastní vůle, nýbrž obdrží ho od Toho, který nám sám dá své sladké plody, ačkoliv my jsme mu připravili tolik trpkosti: *Vezměte a jezte* (Mt 26,26), říká a podává nám ze svého stolu, z oltáře Kříže záruku budoucí nesmrtnosti. Jeho „dřevo“ se stalo jeho trůnem. Romantické umění ho zobrazuje na kříži nikoliv nahého a s trnovou korunou, nýbrž v královském šatu a s královskou korunou na hlavě: On „vládne“ z Kříže nade vším stvořením, až se nakonec *znamení Syna člověka* (Mt 24,30) rozzáří do věčného naplnění ve slávě.

-sks- 37/2003

Ježíš na kříži (neznámý autor, okolo r. 1480), Státní muzeum Budapešť

POD KŘÍŽEM SE LÁSKA STALA BOLESTÍ A BOLEST LÁSKOU

Pojď se mnou touto cestou, po které mé Srdce ustavičně kráčelo, cestou na Kalvárii. Je to cesta vykupitelské lásky mého Syna. Po této cestě jsem šla s ním a roztavila jsem se s ním do jednoty lásky. Tam pod křížem se láska stala bolestí a bolest láskou, navzájem a za sebe, strávila se a shořela pro jeden cíl: tím je láska Otcova Srdce.

Pojď a nechej se uvést do tohoto velikého tajemství křížové cesty Lásky, této cesty milosti. Podej mi ruku a setrvej se mnou na všech zastaveních, která jsou viditelná jen očima milujícího srdce, srdce, které je ochotno spolu trpět, spolu smířovat, spolu umírat a stát se láskou provždy.

Sestra Františka Marie od Ukřižované Lásky

* * *

Bolestná Panna nás miluje, porodila nás v bolestech pod křížem, proto se nesmí nikdy vytratit z tvé mysli a její bolesti musí zůstat vtisknuty do tvého srdce. Ona nechť v tvém srdci rozdmýchá lásku k sobě a ke svému Synu.

Pater Pio

* * *

Opravdu, Kříž přesvědčil skrze nevzdělané lidi celý okresek zemský. Přitom se nejednalo o podřadné věci, ale o Boha a pravé náboženství, o život podle evangelia a o nadcházející soud. Dělá ze sedláků a nevzdělaných mužů filozofy. Hled: „To bláznivě v Bohu je moudřejší než lidé a to slabě v Bohu je silnější než lidé.“ Jak to silnější? Protože to vykročilo do celého světa a všechny uchvátilo svou silou. Mnozí se pokoušeli jméno Ukřižovaného vymazat. Ale On znovu rozkvetl, oni však upadli a zahynuli.

Jan Chryzostom

Mater Dolorosa

Jak se mohu vyrovnat s utrpením tohoto světa? Kde mohu najít útěchu, naději a sílu, když mne samého postihne utrpení? Co můžeme dělat nebo říct tváří v tvář těžkým onemocněním, smrtelným úzkostem, sociální bídě, duševnímu utrpení, přírodním katastrofám, porážkám a velkým zklamáním? Otázky na otázky.

Odpověď najdeme v každém katolickém kostele, protože takřka všude najdeme obraz Panny Marie - mimo jiné i obraz trpící Matky Boží. Jako Mater Dolorosa stojí pod křížem svého Syna, jako Pieta drží tělo svého Syna ve své náruči, tak odpovídá Matka Boží na otázky o utrpení: tím, že sama trpí a trpí s námi.

Památka bolesti Panny Marie hlásá spoluutrpení blahoslavené Panny jako způsob víry, jak se v tomto světě stavět k utrpení. Maria nám ukazuje, že v síle víry se můžeme vyrovnat s utrpením. Křesťan nesmí nikdy popírat nouzi, přehlížet ji a potlačovat nebo před ní utíkat, protože tak stavějí tyto otázky nejčastěji ti, kteří žijí bez základu víry. Maria přijala své bolesti vědomě a nesla je v nejvěrnějším následování Krista. Žila tak plně v duchu slov sv. Pavla, který v listu Kolosanům píše: *Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap* (Kol 1,24).

Může to být pro nás velká pomoc, když máme před očima sedm bolestí Matky Boží a klademe si otázku, co pro nás dnes znamenají a nakolik může být Maria pro nás pomocnicí a vzorem. Navíc můžeme při rozjímání o bolestech Panny Marie pochopit, že se zde ruší hranice mezi tělesným a duševním utrpením.

Sedm bolestí Panny Marie podle biblicko-liturgické církevní tradice:

1. Simeonova předpověď (Lk 2,34-35)
2. Útěk do Egypta (Mt 2,13-15)

3. Tři dny hledání Ježíše při pouťi do Jeruzaléma (Lk 2,41-52)
4. Cesta na Golgotu
5. Ježíšovo ukřižování (Jan 19,25-27)
6. Ježíšovo snímání z kříže
7. Uložení Ježíše do hrobu

V přenesení na naši nouzi, utrpení a starosti můžeme chápat Mariinu pomoc a soucit především pod těmito aspekty:

1. V předtuše nás nadcházející strádání může stejně zatížit jako nouze sama. Když víme o špatné budoucnosti, nesmíme si nikdy zoufat, nýbrž právě tehdy musíme být a zůstat svědky křesťanské naděje. Maria řekla své Ano k Boží vůli a při Simeonově předpovědi je nevzala zpět. I v utrpení chtěla být služebnicí božského Slova.

2. Nouze z nás může udělat vyhnance z navyklé jistoty a sociálního prostředí. Druhá Mariina bolest by nás měla povzbudit, že nám stojí ku pomoci, abychom se nedali nouzí zlomit.

3. Mnoho strádání vzniká tím, že lidé ztratí Boha jako svůj životní střed. Ohrožená nebo dokonce ztracená víra je teprve zdrojem duševního utrpení. Maria a Josef, kteří plní úzkosti hledali dvanáctiletého Ježíše, jsou dnes nejlepším ukazatelem cesty k živé víře. Kdo již nedokáže rozpoznat Pána v rozmanitých starostech všedního dne, může ho najít v náruči panenské Matky.

4. Na křížové cestě kráčí i trpící Maria. Tak se nachází také na našich cestách utrpení a strádání. Je pro nás současně vzorem, když bližní potřebuje naši

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvů, abyste žily má poselství. Bůh vám daroval tento čas jako čas milosti. Proto děti moje, využijte každý okamžik a modlete se, modlete se, modlete se. Já vás všechny zehním a přimlouvám se před Nejvyšším za každého z vás.

Děkují vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 8. 2005

Budme vynalézaví...

Krátkost tohoto poselství jen podtrhuje slova, která Maria vyslovuje, ta slova, která nám nepřestává opakovat jako Matka, která povzbuzuje a neustále vychovává své děti. Říká nám: využijte každý okamžik a modlete se, modlete se, modlete se. Její poselství zní jako ozvěna Kristových slov: „Bděte tedy a modlete se po všechen čas, abyste všemu tomu, co se má stát, mohli uniknout a obstat před Synem člověka“ (Lk 21,36).

Modlíme se bez ustání? Každý okamžik, až... nám bude dána inteligence lásky, až tato láska naplní náš život a stane se jeho světlem? Každý okamžik může být užitečný, ráno, doprava, práce, jídlo, oddech, večer... Budme vynalézaví a vytvářejme svou duchovní realitu.

Žijeme čas milosti, v němž jsou dány zcela specifické milosti těm, kdo se modlí. Nuže Svatá Panna je rozdělovatelkou těch milostí a její veliká blízkost v této době nám je činí velmi dostupnými. V nás ale hluboká modlitba probouzí strach, ačkoliv ona je pramenem jediného štěstí, které můžeme okoušet na této zemi. Když otec Slavko mluvil o modlitbě, měl ve zvyku říkat, že „chuť přichází, když jíme“. Skutečně: čím méně se modlíme, tím méně máme chuť se modlit, a čím víc se modlíme, tím víc v nás roste hlad po spojení s Bohem a tím víc také naše modlitba je nám radostí, tím víc je štěstím a vede k potěšení.

Věříme-li, že Svatá Panna nás navštěvuje, naslouchejme dobře jejím slovům, budme pozorní, budme Mariinými dětmi, „apoštoly posledních časů“. Matka nemůže chtít než dobro svých dětí.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 8. 2005

podporu. Je po výtce milosrdnou samaritánkou.

5. Jako Maria i my prožíváme smrt našich drahých. A také nás činí Pán z kříže údy své Církve a dává nám Marii za Matku.

6. Zvláštní pomoc potřebují ti, kteří oplakávají své zesnulé. Před strachem ze smrti a před duševním utrpením ze ztráty milované osoby stojí mnozí bezradní. Pláčící Matka Boží je pro nás „Těšitelkou zarmoucených“. Kdo se umí skrze přimlůvu Panny Marie obrátit na Boha, může sám dále darovat sílu, útěchu a pocit bezpečí.

7. Nejradikálnější otázka víry vzniká při pohledu na smrt. Mariiny bolesti se naplňují při ukládání jejího Syna do hrobu. Pomáhá nám pochopit, že Ježíš

musel „vyhledat“ toto poslední pozemské místo, aby nám připravil věčný nebeský příbytek (srov. Jan 14,6). Maria stojí při nás, když stojíme nad hrobem milovaného člověka.

Bolestná Matka nám pomáhá poznat, že naše utrpení získává v Kristově utrpení smysl a plodnost. Tak se modlíme v závěrečné modlitbě: „Pane, ve slavení dnešní slavnosti jsme znovu přijali dary vykoupění. Dej nám, abychom v památce bolesti Panny Marie byli připraveni snášet strádání našeho života a tak doplňovali, co ještě schází do plnosti utrpení Krista pro jeho tělo, kterým je Církev. Skrze tétož Krista našeho Pána.“

Directorium spirituale, Řezno
překlad -lš-

Světové setkání mládeže - Kolín 2005

Ve stopách Mudrců z Východu

Homilie Benedikta XVI. při večerní vigílii 20. srpna 2005

Milá mládeži!

Na naší pouti s tajemnými Mudrci z Východu dospěli jsme nyní na místo, které nám Matouš v evangeliu popisuje takto: *Přišli k domu (nad kterým se hvězda zastavila) a spatřili Dítě a jeho Matku. Padli na kolena a klaněli se mu* (Mt 2,11). Vnější cesta těchto mužů byla u konce. Byli u svého cíle. Ale na tomto místě začíná nová cesta, cesta putování, které mění celý život. Oni si totiž tohoto novorozeného krále představovali zcela jinak. Zastavili se přece v Jeruzalémě a ptali se tamního krále na zaslíbené královské dítě. Věděli, že svět je v nepořádku, a proto jejich srdce zůstalo neklidné. Byli si jisti, že existuje Bůh, spravedlivý a dobrotivý Bůh. Možná, že se doslechli o velkém proctví, ve kterém izraelští proroci předpověděli Krále, který má být v nejnějnějším souladu s Bohem a který zavede ve světě řád. Tohoto krále šli hledat. Hledali z hloubi duše právo, spravedlnost, které musí pocházet od Boha, a chtěli být tomtu Králi k službám, vrhnout se mu k nohám a tak posloužit k obnově světa. Patřili k těm, kteří *hladoví a žízní po spravedlnosti* (Mt 5,6). Tento hlad a žízeň je provázely při jejich putování, byli to poutníci za Spravedlností, kterou očekávali od Boha a do jejichž služeb sami chtěli vstoupit.

I když je ostatní lidé, kteří zůstali doma, možná pokládali za fantasy a snilky, oni byli skrz za realisté a věděli, že ke změně světa patří moc. Proto chtěli zaslíbené dítě hledat nejprve v královském paláci. Ale nyní poklekají před Dítětem chudých lidí, a tak velice brzy zjistili, že

Herodes, král, kterého vyhledali, mu strojí úklady a že rodině zbývá jen útěk do vyhnanství. Nový Král, kterému se klaněli, byl zcela jiný, než očekávali. Tak se museli naučit, že Bůh je jiný, než jak si ho obvykle představujeme. Nyní začalo jejich vnitřní putování. To začalo v okamžiku, ve kterém se sklonili před tímto Dítětem a když v něm uznali zaslíbeného Krále. Ale tato radostná gesta si museli nejdříve vnitřně osvojit. Museli změnit své představy o moci, Bohu a lidech a tím i o sobě samých. Nyní viděli: Boží moc je jiná než moc mocných tohoto světa. Způsob, jakým Bůh působí, je jiný, než jaký my si vymyslíme a jaký bychom rádi předepisovali. Bůh nevstupuje do konkurence se světskými formami moci. Nestaví divize proti divizím. Neposílá Ježíši na pomoc na Olivovou horu dvanáct pluků andělů (srov. Mt 26,53). Staví proti hlučné, trumfující moci tohoto světa bezmocnou moc lásky, která na kříži – a pak v dějinách znovu a znovu – podlehe, a přece je to to nové, božské, co se staví proti bezpráví a vytváří Boží království. Bůh je jiný – to

nyní poznávají. A to znamená, že se musí naučit stát se podle Božího způsobu jinými.

Přišli, aby se dali do služeb tohoto Krále, aby své království zařídili podle jeho království. To

byl smysl jejich úcty, jejich klanění. K tomu patřily i jejich dary – zlato, kadidlo a myrha – dary, které se posílaly králi božského charakteru. Klanění má svůj obsah a k tomu patří také dar. Muži z Východu byli skrz na skrz na dobré stopě, když chtěli svým chováním uznat toto Dítě za svého Krále a dát do jeho služeb svou moc a své možnosti. Chtěli službou jemu sloužit v jeho následování pro spravedl-

nost a blaho světa. A v tom měli pravdu. Ale nyní se učí, že to nejde uskutečnit rozkazy z trůnu. Nyní se učí, že musí dát sami sebe – takový a o nic menší dar žádá tento Král. Učí se, že jejich život se musí naučit způsobu, jak Bůh vykonává svou moc a jakým Bůh je: musí se stát lidmi pravdy, práva, dobroty, odpuštění, milosrdenství. Už se nebudou ptát, co mi to vynes, nýbrž musí se ptát: Čím sloužím Boží přítomnosti ve světě? Musí se učit ztrácet se a tak se nalézat. Když odcházejí z Betléma, musí zůstat ve stopách pravého Krále, v následování Ježíše.

Milí přátelé, ptejte se, co to všechno pro nás znamená. Protože to, co jsme právě řekli o jiném božském způsobu, který musí určovat náš životní způsob, zní pro nás krásně, ale zůstává bledé a neurčité. Proto nám Bůh daroval příklady. Mudrci z Východu jsou jen prvními z dlouhého průvodu lidí, kteří se ve svém životě dívali na Boží hvězdu, hledali Boha, který je nám lidem nablízku a který nám ukazuje cestu. Je to velký zástup světců, známých i neznámých, skrze které Pán listoval a listuje příběh evangelia. V jejich životě se ukazuje bohatství evangelia jako na velké obrazovce. Oni jsou světlo Boží stopou, kterou Bůh vedl a vede dějinami. Můj ctihodný předchůdce papež Jan Pavel II. blahorečil a svatořečil velký zástup lidí minulé i nedávné doby. Chtěl nám na těchto postavách ukázat, jak je možno být křesťanem, jak je možno učinit život správným – žít podle Božího způsobu.

Blahoslavení a svatí byli lidé, kteří nehleděli zoufale jen na své vlastní štěstí, nýbrž prostě chtěli dát sami sebe, protože byli

Světové setkání mládeže - Kolín 2005

SROVNÁNÍ

Obširný průzkum mezi mladými lidmi prokázal, že mládež v katolicky orientovaných zemích daleko více navštěvuje bohoslužby než v zemích protestantských. Průzkum byl prováděn v osmi zemích a v Izraeli. Většina mládeže nepokládá náboženství za překonanou věc. K porodům jsou více nakloněni katolíci než protestanti. I v rodinách bez vyznání se rodí více dětí než v rodinách protestantských.

MLADÍ ČIŇANÉ NA SDM

Světového dne mládeže se účastnilo 100 mladých Čiňanů, příslušníků Římu věrné církve. Jsou mezi nimi kněží, sestry i laici z různých diecézí. Cesta do Kolína nebyla pro ně snadná, ale překonali všechno šikanování. Někteří z nich využili situace, že byli toho času na studiích v zahraničí. Podzemní církev je stále pronásledovaná. Málo se ví, že situace je v různých místech velmi odlišná a řídí se odlišnými směrnicemi. Obtíž byla také v tom, že podzemní katolická církev není na oficiálních seznamech, a proto je pro ni těžké vyjet do zahraničí.

* * *

Světové setkání mládeže mělo na letišti ve Frankfurtu vlastní centrum, ale to neodstranilo vízové potíže, které s německými orgány mají návštěvníci z chudších zemí. Biskup Franz Kamphaus z Limburku se připojil k protestu proti restriktivnímu postupu vůči poutníkům z Kamerunu: jeho diecéze hradila pobyt návštěvníkům ze sesterské diecéze Jaundé, ale ze 14 osob byly vpuštěny pouze dvě. Čtyři další německé diecéze měly problémy se vstupem poutníků, které pozvaly. Odmítnuto bylo také 600 návštěvníků z Filipín, 12 lidí z Konga a skupina Haitanů.

zasazení světlem Ježíše Krista. A tak nám ukazovali cestu, jak je možno se stát šťastným, jak to udělat, abychom byli lidmi. Ve vzestupu i úpadku dějin byli skutečnými reformátory, kteří vyváděli dějiny z temných údolí, do kterých jim znovu a znovu hrozil pád, a vnesli do nich tolik světla, že bylo možno souhlasit snad i za bolesti s Božím slovem, které řekl na konci svého stvořitelského díla: *Je to dobré*. Pomyšleme nyní na postavy, jako byl sv. Benedikt, jako František z Assisi, jako Terezie z Avily, Ignác z Loyoly, Karel Boromejský, na zakladatele řádů 19. století, kteří dali srdce sociálním hnutím, nebo na světce dnešní doby – Maxmiliána Kolbeho, Editu Steinovou, matku Terezu, otce Pia. Když se díváme na tyto postavy, pak se učíme, co to znamená „klanět se“ a co to znamená žít podle měřítek betlémského Dítěte, podle měřítek Ježíše Krista a samotného Boha.

Svatí byli pravými reformátory, jak jsme řekli. Chtěl bych to nyní vyjádřit ještě radikálněji. Jen od světců, jen od Boha vychází skutečná revoluce, zásadní změna světa. V uplynulém století jsme zažili revoluce, jejichž společným programem bylo nečekat už na Boha, nýbrž vzít uspořádání světa zcela do svých rukou. A viděli jsme, že se pokládal jen lidský, stranicový zřetel za absolutní měřítko. Absolutizace toho, co není absolutní, nýbrž relativní, to se nazývá totalitarismus. Ten člověka neosvobozuje, nýbrž zneuctvuje a zotročuje. Svět nezachrání ideologie, nýbrž jen směřování k živému Bohu, našemu Stvořiteli, záruce naší svobody, záruky skutečného dobra a pravdy. Skutečné revoluce spočívají pouze v radikálním zaměření na Boha, který je měřítkem spravedlnosti a současně je věčná Láska. A co by nás mohlo ještě zachránit, když ne láska?

Milí přátelé! Dovolte mi ještě připojit dvě krátké myšlenky. O Bohu mluví mnozí; v je-

ho jménu se hlásá nenávisť a páchá násilí. Proto záleží na tom, abychom našli pravou Boží tvář. Mudrci z Východu ji našli, když se sklonili před Dítětem v Betlémě. *Kdo vidí mne, vidí Otce*, řekl Ježíš Filipovi (Jan 14,9). V Ježíši Kristu, který si pro nás

dal probodnout srdce, zjevila se nám pravá Boží tvář. Následujeme ho s velkým zástupem těch, kteří nás předešli. Pak jdeme správně.

To znamená, že si nemůžeme vytvářet soukromého Boha a soukromého Ježíše, nýbrž mu-

síme uvěřit tomu Ježíši, poklonit se před tím, kterého nám ukazuje Písmo svaté a který se nám ukazuje ve velkém průvodu věřících jako živoucí současně s námi i před námi. Na Církev je možno vždy vznášet mnoho kritiky. Víme to a Pán nám to řekl: Ona je síť s dobrými i špatnými rybami, pole s pšenicí i plevem. Papež Jan Pavel II., který nám v mnoha blahoslavených a svatých ukázal pravou tvář Církve, prosil také o prominutí toho, co zlého se stalo v dějinách skrze jednání a mluvení lidí Církve. Tak i nám nastavuje zrcadlo a volá nás, abychom se svými chybami a slabostmi vstoupili do průvodu světců, který začal Mudrci z Východu. V podstatě je to velká útěcha, že v Církvi je i plevel: při všech našich chybách můžeme doufat, že stále ještě následujeme Ježíše, který přišel povolát hříšníky. Církev je jako velká lidská rodina a je současně velkou Boží rodinou, skrze kterou vytváří prostor pro společenství a jednotu napříč kontinenty, kulturami a národy. Proto se radujeme z toho, že můžeme náležet k této velké rodině, která obepíná nebe a zemi, minulost, přítomnost a budoucnost. V tomto velkém putujícím společenství jdeme s Kristem, jdeme s Hvězdou, která osvětluje dějiny.

Vstoupili do domu a spatřili Dítě a Marii, jeho Matku. Tu padli na kolena a klaněli se mu (Mt 2,11). Milí přátelé, to nejsou v dále vzdálené, dávno uplynulé dějiny. To je přítomnost. Zde ve svaté Hostii je ON před námi a mezi námi. Jako tehdy zahalen v tajemné a svaté mlčení a jako tehdy nám zjevuje pravou Boží tvář. On se pro nás stal pšeničným zrnem, které padlo do země a zemřelo a přináší plody až do konce časů (srov. Jan 12,24). Je zde jako tehdy v Betlémě. Zve nás k vnitřnímu putování, které se nazývá klanění. Vydejme se nyní na tuto vnitřní cestu a prosme ho, aby nás vedl. Amen.

Bollettino Vaticano
20. 8. 2004

Světové setkání mládeže - Kolín 2005

Promluva Benedikta XVI. na rýnském břehu

Drahá mládeži!

Mám radost, že se setkáváme zde na břehu Rýna. Přišli jste jako poutníci ve stopách svatých Tří Králů z různých částí Německa, Evropy a světa. Tím, že jdete v jejich stopách, chcete najít Ježíše. Byli jste ochotni vydat se na cestu, abyste tam sami dorazili, každý osobně a současně pospolu, a rozjímali o Boží tváři, která se zjevuje v jesličkách. Jako vy i já jsem se vydal na cestu, abych spolu s vámi poklekl před bílou konsekrovanou Hostií, ve které oči víry poznávají skutečnou přítomnost Vykupitele světa. Společně chceme meditovat o tématu tohoto Světového dne mládeže: *Přišli jsme, abychom se mu poklonili* (Mt 2,2).

S velkou radostí zdravím a vítám vás, milí mladí lidé, kteří jste připutovali z dálky po cestách světa a vašeho života. Zvláštní pozdrav posílám těm, kteří přišli jako Hvězdopravci z „Východu“. Jste zástupci nesčetného množství bratrů a sester lidstva, kteří aniž to vědí, očekávají hvězdu na svém nebi, která by je zavedla ke Kristu, Světlu národů, aby u něho našli osvobozující odpověď na žížeň svého srdce. Srdečně zdravím také ty z vás, kteří nejsou pokřtěni, kteří Krista ještě neznají, nebo nejsou v Církvi doma. Právě vám adresoval papež Jan Pavel II. zvláštní pozvání na toto setkání. Děkuji vám, že jste se rozhodli přijít do Kolína. Někteří z vás by možná mohli na sebe vztáhnout výrok, který o svém mládí řekla Edith Steinová – ta, která později žila v Kolíně na Karmelu: „Měla jsem ve zvyku modlit se uvědoměle a v dobrovolné odevzdanosti.“ V těchto dnech budete moci prožívat svou modlitbu opět dojemným způsobem jako rozhovor s Bohem – s tím Bohem, o kterém víme, že nás miluje, a kterého chceme ze své strany také milovat. Všem bych chtěl naléhavě říct: Otevřete své

srdce široce Bohu, dejte se Kristem překvapit! Dejte mu v těchto dnech „právo, aby k vám mluvil“! Vyložte své radosti a svá utrpení před Kristem a dovoďte mu, aby osvětlil vaši duši svým světlem a dotkl se svou milostí vašeho srdce! Prožijte v těchto požehnaných dnech spolu radost z Církve jakožto místa Božího milosrdenství a něžnosti vůči lidem. V Církvi a skrze ni dospějete ke Kristu, který vás očekává.

Za to, že dnes přicházím do Kolína, abych se s vámi účastnil XX. světového dne mládeže, děkuji spontánně s vděčností a vnitřním dojetím vámi všemi milovanému Božím služebníku Janu Pavlu II., který měl tu zářící myšlenku svolat mládež z celého světa, abychom společně oslavovali Krista, jediného Zachránce lidského pokolení. Díky hlubokému dialogu, který se rozvinul mezi papežem a mládeží, mohli mnozí z vás prohloubit svou víru, uzavřít pevné svazky společenství a nadchnout se dobrou novinou o spáse v Kristu a hlásat ji v mnoha částech světa. Tento velký papež pochopil a měl porozumění pro požadavky, které dnes stavějí mladí lidé, a jako posílení své důvěry neváhal vyzvat je, aby se stali odvážnými hlasateli evangelia a byli neohroženými šířiteli kultury pravdy, lásky a pokoje.

Mým úkolem dnes je převzít toto mimořádné duchovní dědictví, které nám papež Jan Pavel II. zanechal. Vy jste to pochopili a opětovali jste tuto lásku s elánem svého mládí. Nyní máme spolu úkol proměnit jeho nauku ve skutek. S tímto závazkem jsme přišli sem do Kolína jako poutníci ve stopách svatých Tří Králů. Podle tradice zněla jejich jména řecky Kašpar, Melichar a Baltazar. Ve svém evangeliu Matouš znovu předkládá otázku, která jim planula v srdci: *Kde je novorozený král židovský?* (Mt 2,2.). Jeho vyhledání bylo důvodem, proč podnikli dlouhou cestu do Jeruzaléma. Snášeli kvůli ní námahu a strádání, aniž by ztraceli odvahu a podlehli pokušení vzdát to a vrátit se. Nyní, když byli blízko cíle, neměli žádnou jinou otázku, kterou by položili, než tuto. I my jsme přišli do Kolína, protože jsme cítili v srdci – i když v jiné formě – stejně naléhavou otázku, jaká muže z Východu podněcovala k cestě. Dnes se sice neptáme po nějakém králi, ale jsme znepokojeni stavem světa a ptáme se: Kde najdu měřítko pro svůj život – kde najdu měřítko, podle kterých je možno odpovědně spolupracovat na přítomnosti i budoucnosti světa? Komu smím důvěřovat, komu se mohu odevzdat? Kde je ten, který mi dá

uspokojivou odpověď na očekávání mého srdce? Klást takové otázky znamená především uznávat, že cesta není dokončena, dokud nepotkáme toho, který má moc založit onu všeobecnou říši spravedlnosti a pokoje, o kterou lidé usilují, ale kterou sami nejsou schopni vytvořit. Klást tyto otázky znamená dále hledat toho, který se nemýlí a který nikoho neklame a je proto schopen nabídnout jistotu, která je tak neotřesitelná, že je podle ní možno žít a pro ni dokonce zemřít.

Když se na horizontu života objeví tato odpověď, milí přátelé, je nutno udělat nezbytná rozhodnutí. Je to jako když se člověk nachází na rozcestí: Kterou cestou mám vyrazit? Tou, ke které přemlouvají vášně, nebo tou, kterou ukazuje hvězda, která svítí ve svědomí? Když Hvězdopravci slyšeli odpověď: *V Betlémě judském, neboť tak to stojí u Proroků* (Mt 2,5), rozhodli se, osvěcení tímto světlem, pokračovat v cestě až k cíli. Z Jeruzaléma šli do Betléma, to znamená od slova, které jim ukázalo, kde je král, kterého hledali, až k setkání s tímto králem, který je současně Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Toto slovo je určeno také nám. I my musíme učinit svou volbu. Ve skutečnosti to znamená, správně uváženo, přesně totéž, co prožíváme při účasti na každé eucharistické slavnosti. V každé mši svaté vede nás totiž setkání s Božím slovem k účasti na tajemství kříže a zmrtvýchvstání Krista, a tak k eucharistické hostině, k sjednocení s Kristem. Na oltáři je přítomen ten, kterého viděli Hvězdopravci ležet na seně: Kristus, živý Chléb, který z nebe sestoupil, aby dal světu život, pravý Beránek, který dává svůj život za spásu lidstva. Osvícení slovem můžeme – opět v Betlémě, „Domě chleba“ – prožít zážitek uchvacujícího setkání s nepochopitelnou velikostí Boha,

Světové setkání mládeže - Kolín 2005

kteřý se tak velice ponížil, že se zjevuje v jeslích a daruje se na oltáři jako pokrm.

Můžeme si představit úžas Hvězdopraců před Dítětem v plénkách! Jen víra jim umožňovala, aby v podobě tohoto Dítěte poznali Krále, kterého hledali, Boha, ke kterému je přivedla hvězda. V něm vstoupila věčnost do času tím, že překlenul propast, která leží mezi konečným a nekonečným, viditelným a neviditelným. V něm se dalo poznat tajemství, když se nám vydalo v něžných údech maličkého dítěte. „Plní úzasu stáli Hvězdopravci před tím, co viděli: nebe na zemi a zemi v nebi; člověka v Bohu a Boha v člověku. V maličkém těle viděli obsaženého toho, kterého celý svět nemohl pojmout“ (Petr Chryzolog, Promluva 160, 2). Se stejným úžasem chceme se v těchto dnech a v tomto Roce Eucharistie obrátit ke Kristu, který je přítomen ve svatostánku milosrdenství, v Nejsvětější Svátosti Oltářní.

Milá mládeži, štěstí, které hledáte, štěstí, na které máte právo, má jedno jméno a jednu tvář: Je to Ježíš z Nazareta, skrytý v Eucharistii. Jen on daruje lidstvu život v plnosti! Řekněte spolu s Marií „Ano“ Bohu, který se vám chce darovat. Opakují vám dnes, co jsem řekl na počátku svého pontifikátu: „Ten, kdo dovolí Kristu vstoupit (do svého života), nic neztrácí, naprosto nic z toho, co dělá život krásným a velkým. Nikoliv, jen v tomto přátelství se otevírají široce dveře života. Jen v tomto přátelství se otevírají velké možnosti lidského bytí. Jen v tomto přátelství zakoušíme to, co je krásné a co osvobozuje“ (Homilie k uvedení papeže do úřadu 24. dubna 2005). Buďte plně přesvědčeni o tom: Kristus neodnímá nic z toho, co máte za krásné a velké, nýbrž vede všechno k naplnění k Boží slávě, ke štěstí člověka a k spáse světa.

V těchto dnech vás zvou, abyste se odevzdali bezvýhrad-

ně do služeb Krista, ať to stojí, co to stojí. Setkání s Kristem vám umožní prožívat vnitřní radost z jeho životné a život darující přítomnosti, abyste pak o ní mohli svědčit ve svém okolí. Kéž vaše přítomnost v tomto městě je již prvním znamením vašeho hlásání evangelia svědectvím vašeho chování a vaší životní radosti. Dejme z celého našeho srdce stoupat zpěvu chvály a díky za mnoho dobrodiní, která nám prokázal, a za dar víry, kterou chceme společně oslavovat tím, že ho budeme hlásat z této země, která leží v srdci Evropy, Evropy, která má mnoho co děkovat evangeliu a jeho svědkům v průběhu staletí.

Odeberu se nyní jako poutník do kolínského dómu, abych tam uctil ostatky svatých Tří Králů, kteří byli ochotni všechno opustit a jít za Hvězdou, která je přivedla k Zachránci lidského rodu. Také vy, mládeži, jste již měli nebo budete mít příležitost vykonat tuto pouť. Tyto ostatky jsou jen náhodná a chudá znamení toho, čím byli Hvězdopravci a co již před mnoha staletími prožili. Ostatky nás vedou k samotnému Bohu: On je totiž ten, který silou své milosti propůjčuje slabým sílu, aby o něm svědčili ve světě. Když vás Církev zve, abyste uctili posmrtné ostatky mučedníků a svatých, nezapomínejte, že se sice jedná o ubohé lidské ostatky, ale tyto ostatky náleží lidem, kteří byli prostoupeni transendentní mocí Boží. Ostatky svatých jsou stopy oné neviditelné, ale reálné přítomnosti, která projasňuje temnotu světa tím, že zviditelňuje Boží království, které je v nás. S námi a pro nás volají: „*Maranatha!*“ - „*Přijď, Pane Ježíši!*“ Těmito slovy se s vámi, moji draží, loučím a říkám vám srdečně „Na shledanou“ na vigilijní slavnosti v sobotu.

Bollettino Vaticano
18. 8. 2005

Církev žije a je mladá

Kritičtí křesťané prožívají velké překvapení z nadšení mladých lidí pro církev a pro papeže, zaznělo v německé televizi během Světového setkání mládeže s papežem v Kolíně. Slyšel jsem tam i mnoho dalších zajímavých konstatování novinářů. Mluvili o šťastné mládeži, mezinárodní demonstraci víry, zna-

mení vitality církve. Úspěšná setkání mládeže jdoucí za Kristem jsme považovali za plod jakéhosi zvláštního charismatu zesnulého papeže Jana Pavla II., ale dnešek, kdy tu charismatický papež už není a mládež jde pořád nadšeně za papežem, nám ukazuje, že pravý důvod bude někde hlouběji, prohlásil jeden z nich.

Na námitky kritika církve, že papež Benedikt slíbil nový slovník a zatím si dovolí říct: *Přišli jsme se poklonit před bílou hostií*, čímž prý mládež nemůže získat pro církev, nebo že je třeba dovolit prezervativ, aby mládež od církve neutekla, a zrušit celibát, aby se naplnily kněžské semináře, odpověděl jeden novinář: *V tyto dny se hodně pohybují mezi mládeží na ulicích, v metru i v kostelích a zjišťují, že ta mládež je dnes daleko katoličtější, než si myslíte.* Mluvilo se o nové kultuře mladých lidí, která je odpovědí na diktaturu relativizmu, nebo o globální evangelizaci a o tom, že víra je dnes znovu moderní. Policie mluvila s velkým překvapením o tom, že nemá co dělat, protože není důvod k žádnému zásahu, přestože počet shromážděných mladých se blíží milionu.

Zdálo se mi, že jásavé svědectví mladých pro Krista a církev bylo tak silné, že se kritici raději stáhli, a jen sem tam bylo slyšet osamělé výkřiky provokatérů, které nenacházely ozvěnu.

Vidím v tom nové potvrzení známé zkušenosti, že zlo je silné tam, kde je slabé dobro, že tma vládne tam, kde chybí světlo. Naprosto nestačí, když jen kritizujeme destruktivní síly ve společnosti. Je třeba vydávat působivé svědectví a aktivně šířit dobro. Mladí shromáždění v Kolíně z celého světa ukázali, že nejsou spokojeni s dnešním svě-

tem a chtějí změnu. Jejich plakáty tvrdily: *Jiný svět je možný.* Zároveň dokázali aspoň na chvíli společenskou atmosféru skutečně změnit. Jak to bude, až se vrátí domů a nebudou mít za sebou sílu davu? Právě dnes jsem slyšel od jednoho rozzářeného kněze: *Mládež se vrátila s nadšením a hned chce začít ve farnosti něco dělat.* Doufejme, že jim to vydrží. Záležet bude ovšem i na nás všech ostatních, jestli je podporíme, jestli jim pomůžeme budovat atmosféru převahy dobra a jestli pro ně vytvoříme zájem pravdivé víry, která se nebojí ukázat krásu církve a sílu dobra i přátelství s Kristem.

Papež Benedikt, který hned v prvním projevu svého pontifikátu s vírou prohlásil: *Církev je živá, protože je v ní živý Kristus, a je mladá*, ukazuje mládeži náročnou cestu křesťanské morálky a mládež mu tleská, protože vidí, že jí má rád, že jí důvěruje, že sám po celý život staví na tom, co jim radí. Tátové a mámy, kněží a učitelé, sousedí a přátelé mohou jednat s pevností víry a s láskou darující důvěru stejně jako papež a pak určitě bude jejich pohled do budoucnosti také prozářen reálnou nadějí. ■

Homilie Benedikta XVI. při závěrečné eucharistické slavnosti na Mariánském poli

Milá mládeži!

Před Svatou Hostií, ve které se pro nás Ježíš stal Chlebem, který nese a sytí náš život zevnitř, začali jsme včera večer vnitřní cestu klanění. V Eucharistii se má klanění stát sjednocením. Eucharistickou slavností stojíme v Ježíšově *hodině*, o které mluví Janovo evangelium. Skrže Eucharistii se stává tato jeho *hodina* naší hodinou, jeho přítomností mezi námi. Slavil s učedníky izraelskou Paschu, památku na osvobozující Boží čin, kterým vyvedl Izrael z otroctví do svobody. Ježíš vykonává izraelský obřad. Pronáší nad chlebem díky a požehnání. Ale nyní se děje něco nového. On děkuje Bohu nejen za velké činy minulosti, on děkuje za své povýšení, které se uskutečňuje v kříži a zmrtychvstání. Přitom hovoří také k učedníkům slovy, která v sobě nesou souhrn Zákona a Proroků: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává. Toto je kalich nové Smluvy v mé krvi.* A tak rozděljuje Chléb a Kalich a současně jim ukládá, aby to, co nyní říká a koná, stále znovu říkali a konali na jeho památku.

Co se zde děje? Jak může Ježíš rozdávát své tělo a svou krev? Když proměňuje chléb ve své tělo a víno ve svou krev, předjímá tak svou smrt, bere ji před nimi na sebe a proměňuje ji ve skutek lásky. Co je pak zevně brutální násilí, stává se uvnitř aktem lásky, která daruje sebe samu, zcela a beze zbytku. To je vlastně proměňování, které se událo ve Večeřadle a které je určeno k tomu, aby dalo do pohybu proces proměňování, jehož posledním cílem je vlastně proměna světa, aby Bůh byl ve všem vším (srov. 1 Kor 15,28). To je nyní ústřední akt proměňování, který jediný může skutečně obnovit svět: Násilí se tak proměňuje v lásku a smrt v život. Protože proměňování přetváří smrt v lásku, pro-

to je smrt jako taková již vnitřně přemožena a je v něm přítomno již zmrtychvstání. Smrt je již zevnitř přemožena a nemůže mít poslední slovo. To je takřikajíc jaderná reakce uvnitř bytí – vítězství lásky nad nenávistí, vítězství

lásky nad smrtí. Jen touto vnitřní explozí dobra může být přemoženo zlo, může nastat řetězová reakce proměňování, která přetvoří celý svět. Všechny jiné proměny zůstávají povrchní a nepřinášejí záchranu. Proto mluvíme o vykoupení: To vnitřně nejnutnější se stalo a my můžeme vstoupit do tohoto dění. Ježíš může rozdělávat své tělo, protože skutečně dává sám sebe.

První a základní proměňování od násilí k lásce, od smrti k živo-

tu táhne za sebou další proměňování. Chléb a víno se stávají jeho tělem a krví. Ale na tomto místě se poměňování nemůže zastavit, zde musí teprve naplno začít. Dostává se nám Kristovo tělo a krev, abychom my byli proměněni. My

sami se máme stát Kristovým tělem, jeho pokrevními příbuznými. Jíme všichni jeden chléb. To znamená – stáváme se navzájem jedno. Klanění, říkáme, se stává sjednocením. Bůh už není prostě před námi jako někdo zcela jiný. On sám je v nás a my jsme v něm. Jeho dynamika nás proniká a chce od nás proniknout na druhé a na svět jako celek, aby se jeho láska skutečně stala převládající mírou světa. Nacházím tento nový krok, kte-

rý nám dala Večeře, velmi krásně naznačený v rozdílu mezi řeckým a latinským slovem pro klanění. Řecké slovo *zní proskynesis*. To znamená gesto podřízenosti, uznání Boha za pravé měřítko, jehož přikázání musíme následovat. Znamená to, že svoboda neznamená vyžívat se a pokládat se za zcela autonomní, nýbrž řídit se podle míry pravdy a dobra, a tak se sám stát pravdivým a dobrým. Toto gesto je nezbytné, i když se mu tužba po svobodě nejprve zpěčuje. Ale když si je osvojíme, můžeme se teprve otevřít druhému stupni Večeře. Latinské slovo pro klanění *zní ad-oratio* – „dotýkání od úst k ústům“, „políbení“, „objetí“ v tom nejhlubším smyslu lásky. Z podřízenosti se stává sjednocení, protože ten, komu se podřizujeme, je Láska. Tak se podřízení stává smysluplným, protože nám neukládá nic cizího, nýbrž nás vnitřně osvobozuje v našem vlastním nitru.

Vraťme se ještě jednou k Poslední večeři. To nové, co se zde událo, leží v nové hloubce staré izraelské modlitby žehnání, která se nyní stává slovem proměnění a daruje nám účast na *hodině* Kristově. Ježíš nám neuložil opakovat paschální večeři. To je také výroční slavnost, kterou není možno libovolně opakovat. On nám uložil, abychom vstoupili do *jeho hodiny*. Do ní vstupujeme skrze slovo svaté moci proměňování, které se uskutečňuje skrze modlitbu chvály a ta nás stává do kontinuity s Izraelem a s celými dějinami Boží spásy a současně nám daruje to nové, na co tato modlitba vnitřně čekala. Tato modlitba – církev ji nazývá Eucharistická modlitba – tvoří Eucharistii. Je to slovo moci, která dary země proměňuje zcela novým způsobem v sebedarování Boha a nás vtahuje do tohoto procesu proměňování. Proto toto dění nazýváme Eucharistie, což je překlad řeckého

Světové setkání mládeže – Kolín 2005

Světový den mládeže v Kolíně v číslech

Počty registrovaných účastníků ze 197 států: Celkem 405 118. Největší počet z Itálie: 101 174, pak z Německa 83 929, Francie 38 549, Španělska 31 908. USA 24 237, Polska 19 838. Česká delegace čítala 900 účastníků.

Ze vzdálených zemí: Afghánistán 184, Kuba 42, Saúdská Arábie 6, Kypr 5, Uzbekistán 2.

Z Evropy přišlo 79,2 %, z Asie 3 %, z Afriky 2,3 %, ze Severní Ameriky 1,8, ze Střední Ameriky 1,8 %, z Jižní Ameriky 3,4 %, z Oceánie 0,8 %. 75 % účastníků bylo ve věku 18–27 let.

Do Kolína přicestovalo také 54 kardinálů, 750 biskupů a 9 000 kněží. Při organizaci pomáhalo 27 000 dobrovolníků, nejstarší z nich byla žena ve věku 82 let. Bezpečnost zajišťovalo 4 000 policistů a 2 000 zdravotníků. Policisté byli i ze Španělska, Portugalska a Francie. Na Mariánském poli bylo vojenské zdravotní centrum se 120 pracovníky, z toho bylo 30 lékařů.

Ve školách a tělocvičnách bylo ubytováno 350 000 účastníků, v soukromí 91 245, v rodinách 30 000. V provozu bylo 12 000 mobilních WC, na Mariánském poli 9 000.

Pitná voda byla na MP na 1 600 místech.

Podle Kath-net

slova „beracha“ – „díků“, „chvála“, „požehnání“ a tak od Pána proměňování: přítomnost jeho *hodiny*. Ježíšova *hodina* je hodina, ve které vítězí láska. To znamená: Bůh zvítězil, protože je Láska. Ježíšova *hodina* se chce stát naší hodinou a stává se jí tehdy, když se dáme slavením Eucharistie vtáhnout do procesu proměňování, o který Pánu jde. Eucharistie se musí stát středem našeho života. To není pozitivismus nebo vůle po moci, když nám Církev říká, že k neděli patří Eucharistie.

O velikonočním ránu spatřily nejprve ženy a pak učedníci zmrtvýchvstalého Pána. Tak poznali, že první den v týdnu, neděle, je jeho den. Den počátku stvoření se stává dnem obnovení stvoření. Stvoření a vykoupení patří k sobě. Proto je neděle tak důležitá. Je pěkné, že v mnoha kulturách je neděle volný den nebo že spolu se sobotou tvoří tzv. volný konec týdne. Ale tento volný čas zůstává prázdný, když do něho nevstupuje Bůh. Milí přátelé! Někdy je to v prvním okamžiku možná nepohodlné naplánovat pro neděli i mši svatou. Ale uvidíte, že ona teprve dává volnému času pravý střed. Nedejme se odvést od nedělní Eucharistie, pomůže nám i druhým, abychom ji objevili. Z ní k nám přichází radost, kterou potřebujeme, musíme ji přirozeně stále více vnitřně chápat a učit se ji milovat. Usilujme o to, vyplatí se to. Odkryjme vnitřní bohatství bohoslužby Církve a jeho pravou velikost: že zde nikoliv my sami a pro sebe si děláme svátek, nýbrž že sám živý Bůh nám daruje svátek. S láskou k Eucharistii objevíte nově i svátost smíření, ve které Boží odpouštějící dobrota umožňuje našemu životu stále nový začátek.

Kdo objeví Krista, musí ho zavést k druhým. Velikou radost si nemůžeme ponechat sami pro sebe. Musíme ji předat dále. Ve velkých částech světa dnes existuje pozoruhodné zapominání na Boha. Zdá se, že to půjde i bez něho. Ale současně je zde pocit

frustrace, nespokojenosti se všemi a se vším. To přece nemůže být život! Opravdu ne. A tak současně se zapomináním na Boha vzniká i boom náboženství. Nechci označit všechno za špatné, co se zde děje. Může zde být i poctivá radost z nalézání. Ale namnoze se náboženství stává přímo tržním produktem. Vyhledává se, co se druhým líbí, a někteří umí z toho těžit zisk. Ale samo takto nalezené náboženství nám nakonec dál nepomáhá. Je pohodlné, ale v hodině krize nás nechává samotné. Pomáhejte lidem odhalovat skutečnou Hvězdu, která nám ukazuje cestu: Ježíše Krista.

Pokusme se sami stále lépe ho poznávat, abychom mohli k němu přesvědčivě přivádět i dru-

hé. Proto je tak důležitá láska k Písmu svatému, a proto je důležité znát pravdy víry, ve které je Písmo rozpracováno: je to Duch Svatý, který uváděl a uvádí Církev v její rostoucí víře stále více do hloubky pravdy (srov. Jan 16,13). Papež Jan Pavel II. nám daroval překrásné dílo, ve kterém se předkládá v souhrnu víra staletí: Katechismus katolické církve. Já sám jsem přednedávnmohl představit veřejnosti Kompendium tohoto katechismu, které bylo zpracováno na přání zesnulého papeže. To jsou dvě základní knihy, které bych vám všech chtěl položit na srdce.

Přirozené knihy samy nestačí. Vytvářejte z víry společenství. V posledních desetiletích vznikla

hnutí a společenství, ve kterých se hlásí ke slovu životnost evangelia. Vyhledávejte společenství ve víře, společníky na cestě, kteří kráčeji společně dále po velké cestě putování, kterou nám nejdříve ukázali Mudrci z Východu. Spontaneita nových společenství je důležitá. Důležité je však také, aby držela s papežem a s biskupy, kteří nám zaručují, že nehledáme soukromé cesty, nýbrž skutečně žijeme ve velké Boží rodině, kterou založil Pán s dvanácti apoštoly.

Ještě jednou se musím vrátit k Eucharistii. *Protože jsme jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho*, říká svatý Pavel (1 Kor 10,17). Chce tím říct: Protože jsme přijali jednoho Pána a on přijal nás, vtahuje nás do sebe. Jsme také navzájem jedno. To se musí projevit v životě. Musí se projevit schopnost odpuštění. Musí se to projevit v citlivosti pro potřeby druhých. Musí se to projevit v ochotě podělit se s druhým. Musí se to projevit v nasazení pro bližního, blízkého i zevně vzdáleného. Dnes existují formy voluntariátu, formy vzájemné služby, které právě naše společnost naléhavě potřebuje. Nesmíme např. ponechávat staré lidi jejich osamělosti, přecházet netečně kolem trpících. Žijeme-li a myslíme z Krista, musí se naše oči pozvednout a pak už nežijeme pro sebe, nýbrž vidíme, kde a jak nás mohou potřebovat. Jestliže tak žijeme a jednáme, záhy zjistíme, že je mnohem krásnější být k dispozici pro druhé než se jen shánět po pohodlnostech, které se nám nabízejí. Víme, že jako mladí lidé chcete to, co je velké, že se chcete zasadit o lepší svět. Ukažte to lidem, ukažte to světu, který právě toto svědectví čeká od učedníků Ježíše Krista a nakonec skrze znamení vaší lásky může objevit Hvězdu, za kterou jdeme.

Jděme vpřed s Kristem a žijme svůj život jako praví Boží citelé.

Světové setkání mládeže - Kolín 2005

Bollettino Vaticano 21. 8. 2005

Počátky Církve (22)

Reakce na Pavlovu řeč (26,24-32)

V jednom okamžiku Festus prohlásil: *Pavle, ty blázníš. Tvá velká učenost tě připravuje o rozum.* Pavel odpověděl: *Neblázním. Co prohlašuji, je pravda.* Nedivme se Festově reakci. Pro něho byla Pavlova řeč pouhou erudicí a nebyl schopen sledovat ho, když mluvil o Mojžíšovi a Prorocích, tím méně o Ježíšově zmrtvýchvstání. Pociťuje, že je v této teologické záležitosti zcela nekompetentní k vynesení rozsudku. Reakce Agripy je jiná, protože on znal doktrinární diskuse židů. Snad právě proto, aby dal najevo, že pochopil, prohodil frázi: *Mám mě chceš přesvědčit, abych se stal křesťanem.* Když však Pavel odpověděl: *Dej to Bůh!,* vstal a opustil sál i se svou družinou. Během odchodu říkali mezi sebou: *Ten člověk neudělal nic, za co by zasluhoval smrt nebo žalář.* Agripa řekl Festovi: *Už mohl být na svobodě, kdyby se neodvolal k císaři.* Závěr je tedy jasný: **Pavel je nevinen, neudělal nic zlého.** Kolikrát jsme už slyšeli tuto frázi v Jeruzalémě i v Cesareji.

Z Cesareje na Maltu (27)

Zde se opět vrací ono Lukášovo „my“, které svědčí o jeho přítomnosti. První část cesty z Cesareje do „Dobrych přístavů“ na Krétě byla poměrně snadná. První mezipřistání bylo v Sidónu v Libanonu, kde *setník Julius zacházel s Pavlem lidsky a dovolil mu, aby si zašel ke svým přátelům a opatřil si, co potřebuje* (v. 3). *Když jsme pak dorazili do Myrry v Lykii,* pokračuje Lukáš, *setník zastihl loď, která plula z Alexandrie do Itálie a přesadil nás na ni. Odtamtud jsme se plavili už nikoliv bez obtíží až k Dobrým přístavům. Pavel řekl: „Přátelé, vidím, že plavba bude obtížná a ohrozí nejen náklad, ale i náš život.“ Radil, aby zde přezimovali. Ale setník dal více na kormidelníka*

a loďáře a chtěli dorazit do lepšího přístavu. Sotva zvedli kotvy, přihnal se silný severovýchodní vítr. Loď nebyla schopna takovému větru čelit. Proto se nechali větrem unášet, a to trvalo dva týdny. Lukáš tuto plavbu popisuje velice podrobně.

Čtenář může vyhledat tuto kapitolu a přečíst si jeho vyprávění. Je to líčení velice dramatické a přímo neuvěřitelné a jedinečné, pokud jde o mořeplaveckou literaturu. Stále máme dojem, že už pro ně není záchrany. Je zde tolik podrobností, že je mohl zaznamenat jen očítý svědek, jakým je Lukáš, autor těchto stránek. Nezapomíná přitom upozornit na Pavla, který jednoho dne řekl: *Neztrácejte odvahu. Nikdo z nás nepřijde o život, ale loď vezme za své. Dnes v noci se mi totiž zjevil anděl poslaný od Boha, jemuž patřím a jemuž sloužím, a řekl mi: „Už se, Pavle, neboj. Musíš ještě předstoupit před císaře. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou na lodi s tebou.“ Proto, přátelé, hlavu vzhůru. Já věřím Bohu, že se to stane tak, jak mi řekl.*

V jednom okamžiku, když námořníci cítili, že země je blízko, chtěli z lodi utéci. Pavel na to upozornil velitele. Proto vojáci usekli provazy od připraveného záchranného člunu a nechali ho odplout. Čtrnáctého dne Pa-

Pobřeží ostrova Malta. Skutky apoštolů zdůrazňují mimořádnou pohostinnost tamních obyvatel, kteří přijali trosečníky včetně Pavla.

Pavel hlásal v Římě evangelium nejdříve Židům a pak pohanům. Podle tradice podstoupil mučednickou smrt u Tří fontán nedaleko Říma.

vel řekl: *Vyzývám vás, abyste něco snědli. To je nutné, abyste se mohli zachránit. Nikdo z vás nepřijde ani o vlas na hlavě. Po těch slovech vzal chléb, přede všemi vzdal Bohu díky, rozlámal ho a začal jíst. To všechny vzpružilo a také něco snědli* (v. 34-35).

Den nato uvázla loď přídí na mělčině, zatímco zád se bortila od příbojových vln. Všem se podařilo dostat na břeh. Byli na Maltě.

Domorodci se k nim chovali neobyčejně laskavě. Rozdělali oheň a všech se ujali. Pavel nasbíral trochu chraští. Když je hodil do ohně, vylezla zmije a kousla ho do ruky. Když to domorodci uviděli, řekli si mezi sebou: *Ten člověk je jistě nějaký vrah. Vyvázl sice z moře, ale Spravedlnost ho nechce nechat na živu.* Pavel však nepadl mrtvý, jak čekali, oni obrátili a říkali, že je to nějaký bůh. Zůstali na Maltě tři měsí-

ce. Je zvláštní, že Lukáš zde nemluví o misijním působení apoštola Pavla, ale pouze o četných zázračných uzdraveních, za které je obyvatelé zahrnovali projevy úcty a přízně.

Z Malty do Říma (28,11-31)

Po třech měsících jsme pluli dále na lodi, která na ostrově přežívala. Připluli jsme do Syrakus, pak do Regia a nakonec do Puteolu. Tam jsme našli bratry a dali jsme se od nich přemluvit, abychom se u nich zdrželi sedm dní. A nakonec jsme přišli do Říma. Tamější bratři už o nás uslyšeli, a proto nám přišli naproti. Pavel pro ně nebyl někdo neznámý, protože z Korintu jim v roce 58 poslal krásný, velice důležitý list. Přišli jim naproti až k Appiovu fóru a ke Třem hospodám. Jakmile je Pavel uviděl, děkoval Bohu a nabyl nové odvahy. V Římě dostal povolení bydlet sám, jen jeden voják ho hlídal.

Ježíš mu řekl: *Podáš o mně svědectví také v Římě.* Tento úkol ho nyní čeká a začal ihned organizovat své svědectví podle své metody – **nejdříve Židé.** Je to naposled, co plní tento úkol. Svolal tamější přední muže a vyprávěl jim, co mu Židé udělali v Jeruzalémě: *uvěznili ho a vydali Římanům. Chtěli mě poslat na smrt, ale protože jsem neudělal nic, co by zasluhovalo smrt, odvolal jsem se k císaři... ne však proto, že bych chtěl na svůj národ žalovat. Kvůli tomu jsem vás chtěl vidět a mluvit s vámi. Vždyť pro naději Izraele nosím tento řetěz.* Odpověděli, že o tom nic nevěděli, a dohodli

se, že se sejdou v jeho bytě ještě v hojnějším počtu.

Tak začala jeho katecheze. *Snažil se je přesvědčit o Ježíšovi důkazy z Mojžíšova Zákona a Proroků.* Výsledek byl stejný, jako vždy. Jedni se dali přesvědčit, většina neuvěřila a odešla. Pavel pochopil, že pokračuje to, co Izaiáš předpověděl a co citují také synoptici: *Otupělo srdce tohoto lidu, uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápu a neobrátí se a já je pak neuzdravím.*

Co dělat? Pavlovi odpověď jsme již slyšeli: *Budiž vám známo: Pohanům je poslána tato Boží spása. Ti jí sluch poskytnou.*

Hlásání evangelia se nezastaví. *Skutky apoštolů* nejsou kniha uzavřená, ale otevřená pro budoucnost všech národů. Jestliže Pavel po příchodu do Říma myslel, že přišel na kraj světa, nyní pochopil, že tento kraj je hodně daleko a je věcí apoštolů všech dob *hlásat zcela otevřeně bez překážek Boží království a učit o Ježíši Kristu.* Dějiny pokračují a skutečnost, že evangelium dospělo až k nám, svědčí o tom, že byl vždy někdo, kdo ho předával budoucím generacím. A to je také náš úkol.

MODLEME SE

Pane, jak krásné je to, co Pavel řekl o svém povolání: „Nemohl jsem neposlechnout.“ Tehdy pochopil, že jen Ty můžeš dát smysl jeho životu a uskutečnit ho v plnosti, a pochopil, že to se může naplnit jen tehdy, když hlásání evangelia bude jediným smyslem jeho činnosti. A on se přímo vrhl do této práce, takže mohl říct: „Jedinou nutností pro mě bylo hlásat evangelium.“ Pane, prosím Tě za všechny, kteří mají jako prvotní úkol hlásat Tvé slovo. Dej, ať Tě poslouchají jako jediného, kdo dává smysl našemu vnitřnímu životu. Vylij na ně plnost darů Ducha Svatého, aby hlásali Tvou zvěst s nadšením, odvahou a vytrvalostí. Amen

*Z Maria Ausiliatrice 2/2005
přeložil -ls-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pranic neusnadnil a nezjednodušil. Bylo by to vůči ní krajně nespravedlivé a přímo bezcitné, kdyby nebylo v Boží moci a v Božím plánu právě z takového v dobrovolné lásce přijímaného utrpení učinit nejvyšší výsadu a poctu a tím také nejvyšší hodnotu, jakou může člověk připojit k výkupné oběti Božeho Syna. Maria nejen porodila světu Mesiáše, ale také celým svým dalším životem vykonala pro spásu světa nejvíce ze všech lidí, ačkoliv z pastoračního hlediska pronesla jen jedno kázání o jedné větě: *Udělejte všechno, co vám řekne.* Nic víc. Podstatu její spoluúčasti tedy netvoří horečná aktivita, ale její věrné přijímání Boží vůle, skrytá a tichá spoluobět a její vroucí modlitby. V tom je vzorem a povzbuzením pro všechny, zvláště pak pro ženy, které mají nejbliže k jejímu následování.

Nebylo proto náhodné, že na místo svého velkého celosvětového setkání vynesli mladí nejdříve Kříž a Marii. Vlastní tento Kříž již dvacet let. Nosí ho hrdě po všech cestách světa, symbol, který je pro židy pohoršením a pro pohany bláznovstvím. Nosili ho napříč Evropou, která se ho zbavuje, kde může. Je to jedinečné znamení, které nemá obdoby. Znáte nějaké jiné náboženství, které si může dovolit, aby si za svůj nejvýznamnější znak zvolilo potupný popravčí nástroj, který navíc uctívá a oslavuje? Kříž je více než znak či symbol. Je to cesta a program, protože Ten, jenž na něm v krutých bolestech zemřel a tím ho posvětil a proměnil, povýšil ho také přímo na nevyhnutelný způsob a podmínku pro každého, kdo chce s ním vstoupit do jeho království. Smysl tohoto kříže však nejsou samotná nesnesitelná muka. Vedle Spasitelova kříže stál jiný kříž, který svému trestanci

působil nemenší muka, ale tento kříž nebude nikdy oslavován, protože odsouzenec na něm zemřel s kletbou na rtech. Smysl kříže je v lásce úplného sebedarování. To může mít nejrůznější podoby a způsoby, které mají společného jmenovatele: přijímat a plnit s láskou úkol, který nám ukládá Boží vůle.

Křesťanské náboženství je totiž možno také upravit podle své vůle a degradovat na prostředek a nástroj, jak si nárokovat privilegovaný spokojený a pohodlný život. Místo aby křesťan rovnal cestu Bohu do své duše a k bližním, čeká od svého Boha, že mu na požádání bude odstraňovat z cesty všechno, co mu připadá náročné a obtížné, protože to vyžaduje oběti a sebezapření. To je povážlivé. Do pekla se jistě člověk nedostane pro nic za nic, ale do nebe také ne. Není to proto, že by nám Bůh nebe nepřál, ale abychom se mohli účastnit nebeské radosti, musíme sami s sebou přinést něco, z čeho bychom se mohli nebesky radovat. V nebi existuje jediný důvod opravdové radosti: podobnost s Bohem. I kdyby nás Bůh do nebe pustil jen tak, jak bychom se tam cítili při pohledu na oběti, které přinesli Ježíš, Maria, zástupy mučedníků a světců, a my tam stáli jen tak s prázdnými rukama a s vědomím, že jsme sice nikoho nezabili a neokradli, ale zůstal po nás jen promarněný čas života v pohodlné vlažnosti a promhané dary, které nám byly svěřeny, abychom jimi posloužili druhým a pomohli jim ke spáse? Co je vlastně horší: někoho zde na zemi zabít, nebo nezachránit od věčné smrti toho, koho jsme mohli a měli zachránit? Boží svatost je něco tak strhujícího, že při pohledu na ni je každá naše nepodobnost s ním pro nás naprosto nesnesitelná. Jeho milosrdenství ne-

znamená tolerování této nepodobnosti, ale velkodušnou pomoc, abychom se mu vlastním úsilím stali podobnými a mohli žít věčně s ním a v něm. Proto nám představil svou podobu v ukřižovaném Synu a dal Marii za Matku.

Ale díky Bohu, svítá na lepší časy. Jeden německý kardinál prohlásil po skončení Světového dne mládeže, že byl šokován pohledem na milionový zástup mladých, který se umí tiše modlit a klanět před Nejsvětější Svátostí Oltářní. Je to trochu smutné, když už ani pastýř nepředpokládá u svého stáda to, co by mělo být samozřejmé. Přišla doba, kdy se musí sami věřící domáhat vyšších a autentických nároků na křesťanský život? Je to potěšující, že takovými věřícími jsou právě mladí, kteří jsou znechuceni sebevědomou lhostejností předchozích generací a chtějí nastoupit jinou důslednější cestu následování Krista. Šokovali tím nejen pana kardinála, ale šokovali tím dokonce sdělovací prostředky, které, ať už to přiznaly nebo ne, musely konstatovat, že se ve svých prognózách o setkání mládeže s novým papežem zcela přepočítaly. Nastupuje nové pokolení, pro které sexuální revoluce '68 už vyvětrala. Dvacetiletá vytrvalá práce Jana Pavla II., podepřená jeho modlitbami a obětmi, přináší své ovoce. Nový papež nemusel naprosto v ničem kopírovat svého předchůdce. Mladí přišli nikoliv za lidskou osobou, ale za Kristem. Jejich jednomyslná manifestace postavila na hlavu prognózy a výzkumy, které chtěly právě u mládeže hledat argumenty o neúnosnosti katolických dogmat a mravních požadavků. Co se jeví starším jako neúnosné, dokážou přijmout mladí, kteří si zamilovali Ježíše Krista. Podpoříme je v této nadějně obrodě?

-red-

PO VELKÉM SETKÁNÍ - pokračování ze str. 2

Mezi nimi zaujímá zvláštní místo islám, jehož vyznavači se klaní jednomu Bohu a dobrovolně se odvolávají na patriarchu Abraháma. Z toho důvodu jsem se chtěl setkat s představiteli některých islámských společenství, jimž jsem vyslovil naděje a obavy o nesmírně obtížný historický moment, ve kterém právě žijeme, a to s přáním, aby byl vymýcen fanatismus a násilí a abychom mohli spolupracovat na obraně důstojnosti lidské osoby a bránit její základní práva.

Drazí bratři a sestry, ze srdce „staré“ Evropy, která bohužel v minulém století poznala strašné konflikty a nelidské režimy, vyslali mladí lidé lidstvu dnešní doby poselství naděje, která neklame, protože je založena na Božím Slově, které se stalo tělem v Ježíši Kristu, jenž zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu. V Kolíně se mladí setkali a klaněli Emanuelovi, Bohu s námi, v tajemství Eucharistie a lépe pochopili, že Církev je velká rodina, skrze kterou Bůh vytváří prostor pro společenství a jednotu všech kontinentů, kultur a ras, tak říkajíc „velké společenství poutníků“ vedených Kristem, zářící hvězdou, která osvěcuje dějiny. Ježíš se stal v Eucharistii naším společníkem na cestě a v Eucharistii, jak jsem řekl v homilii při závěrečné slavnosti a použil jsem dobře známý obraz z jaderné fyziky, vyvolává „jadernou reakci“ v nejskrýtějším srdci lidských bytostí. Jen tato vnitřní exploze dobra, která poráží zlo, může dát život jiným nezbytným transformacím pro přeměnu světa. Modleme se proto, aby mládež z Kolína nesla s sebou světlo Krista, který je pravda a láska, a všude ho šířila. Můžeme se tak stát svědky jara naděje v Německu, v Evropě a v celém světě.

Bollettino Vaticano 24. 8. 2005
překlad -lš-

Výzvy fatimského poselství (25)

Pozn.: Kapitola 9. VÝZVA K OBĚTI byla zveřejněna již ve Světle č. 14-17/2005. Proto pokračujeme kapitolou 10.

10. VÝZVA K ÚČASTI NA EUCHARISTII

Osmá výzva poselství: „Vezměte a jezte tělo a krev Ježíše Kriste, hrozně potupené nevděčnými lidmi. Odčिňte jejich provinění a těšte vašeho Boha.“

Tato výzva, se kterou se na nás poselství obrací, je výslovně obsažena v evangeliu, ale mnohými je špatně chápána, zapominána, odkládána, opuštěna a - co je nejsmutnější - potupena.

Když Ježíš Kristus vyjevil svůj úmysl zůstat s námi v Eucharistii, aby byl naším duchovním pokrmem, naši silou a naším životem, farizeové se pohoršili a nevěřili. Ale Pán trval na svém: „*Já jsem chléb života. (...) Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa. (...) Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život*“ (Jan 6,48-51.53). Z těchto slov je jasné, že, nebudeme-li se živit svatým přijímáním, nebudeme v sobě mít život milosti, život nadpřirozený, který závisí na našem spojení s Kristem skrze přijímání jeho těla a jeho krve. Proto zůstal v Eucharistii: aby byl naším duchovním pokr-

mem, naším každodenním chlebem, který v nás udržuje nadpřirozený život.

Abychom se však mohli živit tímto chlebem, musíme být v milosti Boží, jak nás upozorňuje sv. Pavel: *Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyu-*

čil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To činite na mou památku.“ Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, činite to na mou památku.“ Kdykoli totiž jme tento chléb a pijeme z tohoto kalicha, zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl chléb Páně nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Proto musí člověk sám sebe zkoumat, a tak ať chléb jí a z kalicha pije. Kdo totiž jí a pije, a tělo Páně

nerozlišuje od obyčejného chleba, jí a pije si odsouzení (1 Kor 11,23-29).

Tato apoštolova výstraha platí pro nás pro všechny. Předtím, než přistoupíme k eucharistickému stolu, máme zpytovat své svědomí; a shledáme-li u sebe nějakou těžkou vinu, musíme se nejdříve očistit vyznáním svých hříchů ve svaté zpovědi s opravdovou lítostí a předsevzetím více nehřešit. Bez těchto dvou podmínek naše zpověď nepřinese svůj účinek, i když nám kněz dá ve jménu Božím rozhřešení. Bůh vidí naše vyznání a potvrzuje odpuštění, udělené knězem v jeho jménu, v té míře, v které vidí v našem srdci lítost nad tím, že jsem ho urazili, a účinné rozhodnutí, že ho více nebudeme urážet.

Moc odpuštět hříchů svěřil Ježíš apoštolům, když se s nimi po vzkříšení setkal ve večeradle a řekl: „*Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „*Přijměte Ducha Svátého! Komu hříchů odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*“ (Jan 20,21-23).

A sv. Petrovi, kterého si vybral za hlavu své Církvě, Pán při jiné příležitosti řekl: „*Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi*“ (Mt 16,19). Tak nejvyšší hlava Církvě, kterou Ježíš Kristus založil, byla pověřena, aby určila způsob, jakým nám mohou být odpuštěny hříchů. A jelikož hlava Církvě ustanovila, že to má být prostřednictvím pokorné a upřímné zpovědi, vykonané s lítostí a předsevzetím napravit se, je toto prostředek, který máme užívat, abychom dosáhli odpuštění svých hříchů.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtnit a křičel: ‚Zaplať, co jsi dlužen!‘ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení a zaplatím ti to.‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: ‚Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?‘ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Bratři pauláni a sestry františkanky Vás srdečně zvou na POUTĚ K MATCE BOŽÍ VRA-NOVSKÉ. Tradiční poutní období na Vranově končí první víkend v říjnu.

POŘAD BOHOSLUŽEB:

NEDELE V POUTNÍM OBDOBÍ: mše svatě v 8.00, 9.30, 11.15, 15.00 hod. Svátostné požehnání a zasvěcení Panně Marii ve 14.00 hod.

SOBOTY V POUTNÍM OBDOBÍ: mše svatá v 18.00 hod. Pobožnost sv. růžence se světelným procesím ve 20.00 hod.

SLAVNOST NAROZENÍ PANNY MARIE 8. 9.: mše svatě v 8.00, 11.15, 18.00 hod.

- 30 min před a během mší svatých je příležitost ke svátosti smíření
 - v sakristii je možné dát intence na mše svatě a zakoupit si památky z pouti
- Upřímně se na Vás těšíme a Panna Maria Vás vyhlídí.**

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUTĚ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v neděli dne **18. září 2005** ke svátku **Povyšení Svatého Kříže**.

PROGRAM POUTI: Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 17. září v 18.00 hodin. Mše svatá v neděli 18. září v 7.15 hodin; v 9.00 hodin. Slavná mše svatá v 11.00 hodin – **celebruje P. Prof. Petr Piřha**. Během dopoledne příležitost ke svátosti smíření. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Moravsko-slezská křesťanská akademie Kyjov a město Bzenec Vás zvou na vzpomínkové setkání „**POCTA P. ZDENĚKU ČIŽKOVSKÉMU**“, které bude v sobotu 24. září 2005 od 16.30 hod. na radnici v Bzenci. Tato akce je součástí Vinařských slavností a bude při ní osobně autorem představena další kniha vzpomínek na 40leté misijní působení P. Zdeňka v Jižní Africe – „**NEŽ KROKODÝL SPOLKNE STÍN**“ od Aleše Palána z Prahy.

PODZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY-OLMOUC 2005 – XII. ROČNÍK

Pod záštitou arcibiskupa olomouckého a metropolitů moravského Mons. Jana Graubnera pořádá Umělecká agentura ARS VIVA, Statutární město Olomouc a Olomoucký kraj.

24. 9. 2005 – chrám sv. Michala, 19.00 hod. – J. S. Bach: *Mše h-moll*. L. Verneřová, M. Beňačková, O. Klein, R. Novák. Pražský filharmonický sbor, Pražská komorní filharmonie, *dirigent S. Macura*.

27. 9. 2005 dóm sv. Václava, 19.00 hod. – J. Šimíček: *Svatováclavské vigilie – premiéra*; J. D. Zelenka: *Zálm „Chvalte Boha silně“*; G. B. Pergolesi: *Stabat mater*; W. A. Mozart: *Missa brevis D-dur KV 194*. Z. Fišerová, A. Čihalová, P. Martinek, I. Hrachovec. Musica Figurális, Camerata Janáček, *dirigent J. Krygel*.

1. 10. 2005 chrám sv. Mořice, 19.00 hod. – F. Mendelssohn-Bartholdy: *Te Deum*; F. Liszt: *Křížová cesta*; C. Franck: *Mše A dur*; M. Schneider-Trnavský: *Jubilate Deo*. J. Bernáthová, M. Pavlovič, D. Čapková, M. Vrábel-varhany. Spevácký zbor mesta Bratislavy, *sbormistr a dirigent L. Holásek*.

5. 10. 2005 kostel Neposkvrněného početí P. Marie, 20.00 hod. – *Autorský večer Miloše Boka*. Ústecký dětský sbor, sbormistři V. a A. Kobřovi, *skladatel a dirigent M. Bok*.

8. 10. 2005 Klášterní Hradisko, 19.00 hod. – G. F. Händel: *Concerto grosso č. 16., op. 6/5*; H. Purcell: *Suite „Der Abdelazer“*; P. Hindemith: *Smuteční hudba pro violu a smyčce*; A. Vivaldi: *Čtvero ročních dob*. Collegium Gabrieli Demeterové, *umělecká vedoucí a sólistka G. Demeterová*.

14. 10. 2005 Centrum Aletti, 10. – 18.00 hod. Výstava D. Macounové – Biblické motivy.

14. 10. 2005 dóm sv. Václava, 19.00 hod. – A. Bruckner: *Symfonie VII*. Symfonický orchestr Slovenského rozhlasu, *dirigent S. Macura*.

Předprodej vstupenek v podloubí radnice, tel.: 585 513 392.

Informace: Umělecká agentura ARS VIVA, Tř. 1. máje 5, 772 00 Olomouc.

Tel.: 585 220 645, 608 772 142, e-mail: arsviva@olomouc.cz;

internet: www.sacredmusicfestival.net, www.hudba.olomouc.cz

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SVATÉ CECILIE V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

O sobotách 1. a 8. října 2005 se uskuteční v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí 10. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie.

V sobotu 1. října se od 13.30 hod. představí chrámoví varhanici – Eliška Mrázová, Ondřej Levák, Martina Gregorová, Lucie Gospošová, Marcela Hanáčková a Vladimír Roubal. **V sobotu 8. října** se od 13.30 hod. představí chrámové sbory – Filipovský chrámový sbor Filipov, farnost Rumburk, Jablonecký chrámový sbor Jablonec nad Nisou, Smíšený chrámový sbor Břidličná, Smíšený sbor sv. Cecilie Poděbrady, Cecilijská hudební jednota Ústí nad Orlicí a Velkobystřický chrámový sbor Velká Bystřice. Festival bude v 16.30 hod. zakončen společně zpívanou votivní mší svatou „O Eucharistii“.

Liturgická čtení

Neděle 11. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 27,33–28,9

Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12

Odp.: 8 (*Hospodin je milosrdný a milostivý; shovívavý a nadmíru dobrotivý.*)

2. čt.: Řim 14,7–9

Ev.: Mt 18,21–35

Čtvrtek 15. 9. – památka P. Marie

Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35

Pondělí 12. 9. – nez. pam. Jména P. Marie

1. čt.: 1 Tim 2,1–8

Ž 28(27),2.7.8–9

Odp.: 6 (*Požehnan buď Hospodin, že vyslyšel mou úpěnlivou prosbu!*)

Ev.: Lk 7,1–10

Pátek 16. 9. – památka sv. Ludmily

(Na Moravě: nez. pam. sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Tim 6,2c–12

Ž 49(48),6–7.8–10.17–18.19–20

Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)

Ev.: Lk 8,1–3

Úterý 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoustého

1. čt.: 1 Tim 3,1–13

Ž 101(100),1–2ab.2cd–3ab.5.6

Odp.: 2c (*Chci kráčet v nevinosti srdce.*)

Ev.: Lk 7,11–17

Sobota 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélie

a Cypriána, nebo sv. Roberta Bellarmina,

nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Tim 6,13–16

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jástem!*)

Ev.: Lk 8,4–15

Středa 14. 9. – svátek Povyšení Svatého Kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

2. čt.: Flp 2,6–11

Ev.: Jan 3,13–17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 9.	PO 12. 9.	ÚT 13. 9.	ST 14. 9.	ČT 15. 9.	PÁ 16. 9.	SO 17. 9.
Antifona	1136	1150	1734	1504	1512	1708	1228
Žalm	784	783	783	786	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1734	1504	1512	1515	1228
Antifony	1137	1151	1167	1504	1513	1516	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	813	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1735	1505	1513	1516	1232
Antifona k Zach. kantiku	715	1155	1735	1505	1513	1517	1519
Prosby	1140	1155	1724	1505	1655	1711	1232
Záv. modlitba	716	1656	1500	1506	1514	1517	1520
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	792	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1506	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1506	1206	1221	1236
Záv. modlitba	716	1159	1175	1506	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1736	1507	1514	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1508	1514	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1508	1661	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1737	1510	1514	810
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1164	1737	1510	1515	716
Prosby	1135	1149	1165	1731	1510	1664	811
Záv. modlitba	716	716	1656	1500	1506	1514	717
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ROK 2006

Čtyřstránkový letáček s vyobrazením sv. Františka Xaverského na titulní stránce. Vzhledem k výši poštovního a balného lze samostatně objednat minimálně 20 ks.

Cena 1,50 Kč za jeden kus

ANDĚLSKÉ VTEŘINY

Eduard Martin

Krátké příběhy z pera českého prozaika a básníka, určené pro potěchu čtenářovy duše. Příběhy zachycují situace, do kterých se může dostat každý člověk, objevují přitom hlubší smysl dění a povzbuzují nás k víře a radosti.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 162x118mm, 128 stran, 99 Kč

MY DVA SPOLU

Joshua Harris

Autor, pastor Covenant Life Church v Marylandu, ve své knize ukazuje mladým křesťanům, kteří se rozhodli pro vážný vztah, jak nejlépe využít dobu před manželstvím. Zdůrazňuje, že pro toto období je potřeba mít jasný cíl – poznat se

tak, abychom věděli, zda do manželství chceme skutečně vstoupit. Nebojí se přitom být velmi otevřený a na milostném příběhu, který prožil se svou ženou Shannon, i na příbězích mnoha dalších párů přibližuje, jak zásadní je důvěřovat v „srdečních záležitostech“ Bohu.

Samuel, brož., A5, 176 stran, 199 Kč

KEĎ DUCH SVĚTÝ PÍŠE MŮJ ŽIVOT
Elias Vella OFMConv.

Duchovní seminář, zabývající se zkušeností Ducha Svatého v našem životě. Autor nechce předložit vědecký traktát, ale spíše chce pomoci svým posluchačům a čtenářům přiblížit se k Duchu Svatému, aby dokázali otevřít své srdce pro jeho působení. Kniha je ve slovenštině.

Per Immaculatam, brož., A5, 248 stran, 199 Kč

CD

MARIÁNSKÉ ZPĚVY ZE SVATÉ HORY

Zpívá Svatohorský chrámový sbor a hosté. Hudební režie Radek Rejšek, text Pavel Šmolík. Nahráno v listopadu 2004 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, Příbram – Svatá Hora.

Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Karmelitánské nakladatelství • 72 minut, 199 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matrice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.